

Mlaš tednik

Kronika

kulturno - politično glasilo ·

svetovnih in domačih dogodkov

Poštni urad Celovec 2 — Verlagspostamt Klagenfurt

Izhaja v Celovcu — Erscheinungsort Klagenfurt

LETO XIV. / ŠTEVILKA 37

CELOVEC, DNE 10. SEPTEMBRA 1964

CENA 2.— ŠILINGA

Naši visokošolci na delu za narod

(Dr. Valentin Inzko)

Člani „Kluba slovenskih študentov na Dunaju“ so tudi v preteklem šolskem letu dokazali s svojim delom precejšnjo razgibanost. Poleg rednih sestankov je beležil klub vrsto predavanj avstrijskih publicistov ter predstavnikov ustanov, ki jim je zelo na tem, da se manjšinska vprašanja uredijo v naši državi pravično. Člani kluba pa so gojili med seboj tudi družabnost ter hoteli spoznati ob svojih izletih in študijskih ekskurzijah sosedne slovanske narode, kot n. pr. gradiščanske Hrvatke, s katerimi jih povezujejo priscni bratski odnosi, ter Slovence in Čehe.

Za začetek tega meseca pa so sklicali med 2. in 5. septembrom počitniški sestanek v Podravljah. Naslovi predavanj „Koroški Slovenci v samokritičnem ogledalu“, „Psihološka analiza koroškega človeka“, „Sodelovanje kljub politično-ideološki opredelitvi koroških Slovencev“ ter „Avstrija in koroški Slovenci“ kažejo, da si je hotela naša akademska mladina dati odgovor na vprašanja, na katera je že sama odgovorila več ali manj z naslovi predavanj. Iz njih bi sledilo, da moramo biti koroški Slovenci sami do sebe bolj kritični, koroško manjšinsko vprašanje je predvsem psihološko vprašanje, naš človek nekeje boleha na svojih narodnih udih, koroški Slovenci smo sicer ideološko opredeljeni, kljub temu pa je sodelovanje med nami nujno potrebno, manjšinsko vprašanje je možno rešiti le v tesnem sodelovanju z avstrijskimi oblastmi.

Z veseljem ugotavljamo, da se je lotila naša študirajoča mladina vrste nadvse perečih vprašanj. Kaj je bilo torej na sestanku ugotovljeno?

Koroški Slovenci se moramo znebiti čuta manjvrednosti. Seveda je vsled stalnega zapostavljanja v zgodovini povsem razumljivo, ako je med našim ljudstvom tako malo samozavesti. Vendar se je treba čim prej sprijazniti z dejstvom, da živimo dandanes v drugačnih okoliščinah kot med obema svetovnjima vojnama ali prva leta po drugi svetovni vojni. Pogoji za to, da se gospodarsko uveljavimo, so boljši kot kdaj koli prej. Kdor je danes priden, štedljiv, podjeten, se more povsod uveljaviti, kar nam dokazuje število uglednih slovenskih obrtnikov in podjetnikov. A tudi slovenskih izobražencev je vedno več. Povzpeli so se do položajev, kjer lahko pomagajo svojemu človeku ter narodni skupnosti. Slovenska srednja šola, polet mladine, ki si je utrla pot v narodno življenje z „Mladjem“, ter dejstva, da so nam vrata v bodočnost na stečaj odprta, potrjujejo, da tudi Slovencu ni treba več biti malodušen. Slovenec, ki se nekeje ni uveljavil, si mora najprej postaviti vprašanje, če je tega sam kriv ali pa ne. S tem pa nihče noče postaviti trditve, da se ne dogajajo več nad koroškimi Slovenci krivice. Način ukinitve obveznega dvojezičnega šolstva, izvajanja pritiska na starše slovenskih otrok ob priliki odjav od slovenskega pouka, dogodki okoli ljudskih štetij itd. dosti zgovorno pričajo o duhu nestrpnosti, ki se marsikje hroni tesnejše sodelovanje med manjšino in večinskimi narodom.

Tudi o sodelovanju se je na sestanku slovenskih akademikov veliko govorilo. Poudarjeno je bilo, da je treba stremeti ob sodelovanju v lastnih slovenskih vrstah po tesnem sodelovanju tudi s pripadniki večinskega naroda. To sodelovanje pa je možno le, ako bomo na obeh straneh prispevali svoje k razstrupitvi vzdušja. Slovenski in nemško-avstrijski tisk, predstavniki javnega življenja, vsi smo poklicani, da ustvarimo na Koroškem tisto vzdušje zaupanja, ki

Sestanek o Južni Tirolski

V Zenevi sta bila Kreisky in Saragat polna upanja — Drugi teden zopet sestanek komisije izvedencev

V dvorani „Diana“ v hotelu „President“ so se začeli v ponedeljek, 7. septembra, ob 16. uri razgovori med italijansko in avstrijsko delegacijo o južnotirolskem vprašanju. Avstrijsko delegacijo je vodil zunanji minister dr. Kreisky, italijansko pa zunanji minister Saragat.

Po presenetljivo hitrem koncu te 7. južnotirolske konference — končala se je namreč v torek popoldne — sta se oba ministra polna zadovoljstva predstavila v Zenevi javnosti. Kreisky kakor tudi Saragat sta naglasila pred novinarji, da so na tem sestanku prvič konkretno razpravljali o zahtevah in priznanjih. Oba ministra sta tudi izrazila upanje, da bo naslednja konferenca o Južni Tirolski, ki bo oktobra letos, prinesla pogodbo in s tem konec spora med obema državama.

To optimistično nastrojenje obeh ministrov je presenetilo tembolj, ker je vprašanje sestanka v Zenevi viselo na nitki zaradi

ponovnih diverzantnih akcij južnotirolskih teroristov. Ti so namreč pretekli teden ubili nekega karabinerja blizu Bozna (Bolzana).

„Sicer še nismo soglasni v vsem, vendar upamo, da bomo našli skupno pot poravnave,“ je dejal dr. Kreisky novinarjem.

V nekem uradnem sporočilu je rečeno: „Zunanja ministra sta preračevala delo komisije izvedencev v duhu vzajemnosti, sprejela izsledke z zadovoljstvom na znanje in dala komisiji smernice za nadaljevanje dela.“

Na tiskovni konferenci je dr. Kreisky še dejal, da bi mogel sestanek, ki bo oktobra letos, prinesiti rešitev. Kot primer je minister navedel še nerešene probleme gospodarskega značaja, vprašanje avtonomnosti občin in vodnih pravic. Avstrija želi pospeševati mere za gospodarsko in sodobno industrializacijo bozenske pokrajine, ki pa se mora ujemati z značajem pokrajine in njenih ljudi.

Grčija in Turčija si grozita z vojno

Turčija izganja grške državljane — Razburjenje v Grčiji

Dogodki okoli nesrečnega otoka Cipra neprenehoma razburjajo duhove v Grčiji in Turčiji. Prišlo je že tako daleč, da si obe strani pretita z vojno. Posebno so vznemirjeni Grki, ker Turki nenehno izganjajo državljane grške narodnosti iz Turčije.

Tako je grški zunanji minister izjavil v Atenah, da množično izganjanje grških državljanov iz Istambula povečuje nevarnost vojne med Turčijo in Grčijo.

Pa tudi Turčija je na neki tajni seji zapretila Atenam vojno, če bi predsednik nadškof Makarios razglasil združitev Cipra z Grčijo.

Medtem pa sta Ankara in Atene poklicala na pomoč varnostni svet Organizacije združenih narodov. Vladi v Atenah in Ankari dolžita druga drugo, da pripravljata izizvalne akcije in vojaško posredovanje. Ciprski predsednik nadškof Makarios je odločno zavrnil poročila, češ da so nastala

je potrebno za mirno sožitje in prijateljstvo med narodom sosedoma.

S strani slovenskih akademikov je bilo poudarjeno, da bo na podlagi medsebojnega zaupanja možno rešiti vsa odprta manjšinska vprašanja, kar je tudi v interesu Avstrije same in ne le v interesu manjšine. Avstrija more svoje mednarodno poslanstvo vršiti le, ako bo znala pravično urediti svoj odnos do lastnih narodnosti. V Avstriji živijo manjšine so za državo hkrati preizkusni kamen z ozirom na njene napore po dobrih sosedstvenih odnosih ter ohranitvi in utrditvi miru v svetu. Predvsem je treba poudariti, da dado nazivu Avstrija vsebinsko šele njene manjšine.

Zavedati se moramo tudi, da pomeni dandanes še premalo, biti Slovenec. Huraslovanstvo in slovenstvo, kot smo ga doživljali v 19. stoletju in deloma tudi še v prvih desetletjih dvajsetega stoletja, je imel za svojo dobo brezdvomno svoj pomen. Saj si ne moremo misliti narodnega preporoda brez idej, ki nam jih je posredovala n. pr. doba romantike. Vendar velja dandanes predvsem to, kar konkretno za narod stori. Zgolj čustveno navdahnjeno slovenstvo ne zadostuje več.

Slovenci pa se tudi ne smemo zapirati

različna gledanja med njim in grško vlado zaradi ciprskega vprašanja.

Ciprska vlada nadaljuje z ostrimi merami proti turškemu prebivalstvu. Tako je sklenila tudi nad turškim delom mesta Famaguste in Larnaca gospodarsko blokado.

Johnson za mirno rešitev na Cipru

Predsednik Združenih držav Amerike Johnson se medtem kljub neuspehu ženevskih pogovorov o Cipru trudi še nadalje, da bi častno in mirnim potom rešili ciprski problem. Johnson je izjavil na neki tiskovni konferenci: „Združene države Amerike stremijo za mirno in častno rešitev ciprske krize. To je pa že zagadelej nujno, ker sta Turčija in Grčija članici Organizacije severnoatlantskega pakta. Obe državi sta zato dolžni skupno z Združenimi državami Amerike in drugimi svobodnimi državami delati v prid miru in svobode.“

tokovom časa, novim idejam, ki pljuskajo tudi ob naše narodnostno obrežje. Ob ohranitvi individualnosti slovenstva je integracija s stremljenji in dogajanja v svetu neobhodno potrebna. Svojo vitalnost bomo ohranili samo, ako ne bomo črpali svojih sil zgolj iz tradicije, temveč le, ako se bomo krepili ob vedno novih življenjskih oplajajočih sodobnih idejah.

Vse to torej so izluščili udeleženci sestanka „Kluba slovenskih študentov na Dunaju“ na svojem letošnjem srečanju. To srečanje je bilo zares plodovito ter nadvse obetajoče za naš nadaljnji narodnostni razvoj neglede na gotove med mladino še ne razčiščene pojme in poglede v zvezi z vprašanji o potrebi jasnega svetovnega nazora, njegovem pomenu za posameznika in narodno skupnost ter v zvezi z vprašanjem svetovnonazorne opredelitve.

Ze samo dejstvo, da se mladina tudi tozadevno bori za jasen in prepričljiv odgovor, nas obvezuje, da ji z delom in zgledom pomagamo priti do primernih zaključkov. Ugotovitev mladega akademika-predavatelja, da bo živo krščanstvo tudi v bodoče močno oblikovalo usodo koroškega Slovenca, nam potrjuje, da je mladina na pravi poti.

DRŽAVNA GIMNAZIJA ZA SLOVENCE V CELOVCU O B J A V A

Na Državni gimnaziji za Slovence bodo 14. septembra 1964 ponavljalni izpiti. Vsi prizadeti dijaki naj se zberejo ob 8. uri dopoldne v šoli.

Dne 15. septembra bodo sprejemni izpiti za prvi razred ob osmi uri dopoldne. Tozadevne prijave so možne vsak četrtek od 8. do 10. ure v šolski pisarni ali pa pismeno na „Direktion des Bundesgymnasiums für Slowenen in Klagenfurt, Lerchenfeldstraße 22“.

V sredo, 16. septembra, bo v času od 14. do 16. ure vpisovanje v vse razrede.

V četrtek, 17. septembra, bo ob deveti uri začetna služba božja in ob 13.15 prvi redni pouk.

Ravnateljstvo

K R A T K E V E S T I

Deset mrtvih in okrog 40 ranjenih so našli doslej pod ruševinami ekspresnega vlaka „Severna strela“, ki povezuje Stockholm in švedsko Laponijo. Vlak se je iztiril pri mestu Sundsvall na srednjem švedskem. V trenutku, ko je vlak s hitrostjo 90 km na uro vozil čez neko kretnico, se je iztirilo osem od skupno desetih vagonov kompozicije, ki so se z vso močjo zalekli v tri hiše ob progi. Med žrtvami je tudi več stanovalec popolnoma porušeni hiši. Natanko število žrtev te katastrofe, največje, kar jih je zadelo švedsko v zadnjih nekaj letih, še ni ugotovljeno. Strokovnjaki menijo, da se je nesreča zgodila ali zaradi napačno postavljene kretnice ali pa zaradi kakke druge okvare na avtomatskih postajnih napravah.

Nemški denar za De Gaullovo jedrsko orožje?

Pred reimsko katedralo je bila v nedeljo spominska slovesnost ob priliki 50-letnice bitke na Marini, ki je v prvi svetovni vojni preprečila nadaljnje prodiranje nemške vojske v Francijo.

Ob tej priložnosti je imel francoski predsednik de Gaulle govor, v katerem je hvalil odločnost britanskih čet, ki so skupno s francoskimi enotami nosile glavno breme boja. V šestdnevni bitki je padlo na bojišču 105.000 Francozov, 44.000 Angležev in 83.000 Nemcev.

Politični opazovalci pripominjajo, da de Gaulle že tretjič — med spominskimi slovesnostmi prve in druge svetovne vojne — ni omenil nemško-francoskega prijateljstva. Vzrok ohladitve je de Gaullov neuspeh pridobiti nemškega kanclerja Erharda za sprejembo njegove obrambne politike. De Gaulle je hotel nemško denarno pomoč za svoje atomsko orožje, ne da bi imeli Nemci pri tem pravico soodločanja. V de Gaullovih očeh naj bi služila ta jedrska sila sicer obrambi Evrope, toda z njo bi lahko razpolagala samo Francija.

Bonnska vlada je pod takimi okolnostmi še posebno prepričana, da mora ostati pri svojih odločitvah naslonitve na od Združenih držav Amerike začitano multilateralno jedrsko silo Organizacije severnoatlantskega pakta.

Storiti oboje, to je finančno podpreti de Gaulle in multilateralno atomsko silo Organizacije severnoatlantskega pakta, bi preseglo njeno finančno moč.

Razen tega se Zvezna republika Nemčija noče odpovedati sigurnega ameriškega varstva.

Politični teden

Po svetu . . .

SPOR MOSKVA—PEKING

Zdi se, da se je rana med Moskvo in Pekingom že tako globoko zajedla v ogromno komunistično telo, da jo bo zelo težko ozdraviti. Napovedan je sestanek vseh komunističnih partij sveta za pozno jesen, najbrž v sami Moskvi, da bi tam obravnavali težak problem komunistične enotnosti. Toda izgledov je malo, da bi to vprašanje rešili, kajti Kitajci že vnaprej izjavljajo, da se sestanka nikakor ne nameravajo udeležiti, ker bi ta konferenca pomenila končno razdvojevit svetovnega komunizma v dva tabora. Kitajski vodja Mao Tse Tung je imenoval to stanje pred kratkim v nekem razgovoru z japonskimi časnikarji vojno na papirju in zatrjuje nepopustljivost kitajske smeri, češ: „Mi se vojskujemo že nekaj let, pa še nihče ni padel. Pripravljeni smo nadaljevati to še 25 let.“

V kitajsko-sovjetskem sporu pa stopa bolj v ospredje vprašanje ozemeljskih zahtev Kitajcev, kar vsekakor pomeni veliko nevarnost, da bi se idejni spor med komunističnima bratoma ne spremenil v krvav „bratomor“. K temu vprašanju je Mao izjavil: „Predelov, ki jih je okupirala Sovjetska zveza, je preveč.“ Nadalje je dejal, da so Sovjeti vzpostavili nadzorstvo nad Mongolijo in da so Kitajci načeli to vprašanje že leta 1954, ko sta bila v Pekingu Hruščev in Bulganin, a o tem takrat nista hotela nič slišati. Dalje je Mao obtožil Sovjete, da so si prisvojili dele Romunije, Vzhodne Nemčije, Poljske in Finske, in da koncentrirajo vojaštvo na mejah. Nato je rekel: „Čas bi že bil, da bi Sovjetom preprečili nova osvajanja.“

O pokrajinah na Daljnem Vzhodu, ki neposredno mejijo na Kitajsko in o katerih se oba velikana že nad sto let prepirata, je Mao rekel: „Približno pred sto leti je ozemlje vzhodno od Baltika postalo rusko. Od takrat so Vladivostok, Habarovsk, Kamčatka in drugi kraji del Sovjetske zveze. Mi doslej še nismo izdali računa za ta spisek.“ Na vprašanja, kaj misli o Kurilskih otokih, ki jih zahteva Japonska, je odgovoril: „Za nas je to vprašanje jasno. Vrnjeni morajo biti Japonski.“

Seveda je Sovjetska zveza odločno zavrnila tovrstne kitajske zahteve kot neupravičene in zaključuje, da je Kitajcem idejni spor le krinka, da bi lažje izvedli svoje napadalne in osvojevalne načrte.

Medtem pa sovjetski predsednik Hruščov pridno obiskuje svoje zveste pajdaše po Evropi in povsod je glavni predmet razgovorov idejni spor med Pekingom in Moskvo.

COMBE V ADIS ABEBI

Položaj v Kongu se počasi zopet normalizira in predsednik vlade Combe si je že precej ustalil svojo pozicijo, ki je bila vse do zadnjega zelo negotova. Kongo je bil po odhodu čet OZN tik pred padcem v roke „osvobodilnega gibanja“, ki so ga organizirali Kitajci in zdelo se je, da temu položaju tudi spretni Combe ne bo več kos, čeprav je bil končno le on zadnje upanje antikomunističnih domačinov, Belgijcev in ZDA.

Toda prejšnji teden je bilo napredovanje komunističnih upornikov ustavljeno, nakar so začele vladne čete zasedati mesto za mestom ter upornike prisilile k umikanju. Seveda to ni šlo brez izdatne pomoči Amerikancev in Belgijcev.

Konec tedna pa je Organizacija afriške enotnosti sklicala v Adis Abebo izredno konferenco afriških držav, ki naj bi trajala do 17. septembra. Glavno vprašanje, o katerem naj bi na tej konferenci razpravljali, je ravno Kongo. Kongoška vlada je sicer prosila, da bi konferenco za nekaj dni preložili, najbrž zato, da bi si vladne čete v Kongu še bolj izboljšale položaj in bi kongoški delegat mogel nastopati kot nesporni predstavnik države, a termin ni bil preložen. Zato se je podal na konferenco sam predsednik Combe, kateremu se je že posrečilo med afriškimi državami pridobiti nekaj somišljenikov. Zdi se, da previdni Afričani vedno bolj spoznavajo komunistično nevarnost, pa naj jim grozi iz Moskve ali iz Pekinga. To je pokazal tudi že odziv Combeja afriškim državam, da naj mu pošljejo pomoč, na kar je bil odziv kar dovoljen. Kot poročajo, je bil predsednik Combe v Adis Abebi zelo prisrčno sprejet.

Medtem pa vladne čete stalno napredujejo in v hudih bojih zavzemajo pokrajino

za pokrajino. Na obtožbo kongoške vlade, da se Kitajci vmešavajo v notranje zadeve, je Peking odgovoril, da so take trditve tendenciozne in neresnične.

KOMUNISTI V ČILU PORAZENI

V Latinski Ameriki so v povojni dobi politične razmere zelo neustaljene, kar pričajo stalni nemiri, državni udari in pogoste zamenjave režimov. Politična nezrelost prebivalstva pomeni veliko vabo za komuniste, da tam s svojo propagando uspejo priti na oblast. Tak primer je bil na Kubi, ki je danes pravi komunistični otok na področju obeh Amerik. Tudi v državi Čile so politične razmere kazale, da grozi nevarnost, da bi tudi ta dežela ne postala plen komunistične propagande.

Zadnji petek so bile v Čilu državne volitve. Volilna kampanja je bila huda in za predsedniško mesto so se borili krščansko-

. . . in pri nas v Avstriji

ZVIŠANJE POKOJNIN

Kajne, kar razveseljuje naslov za upoko-jence! Kot znano, že dalj časa trajajo pogajanja med zastopniki obeh koalicijskih strank kot tudi med finančnim in socialnim ministrstvom glede izboljšanja pokojninskih prejemkov zaradi naraščanja draginje, ki pa je zopet vzrok padca kupne moči šilinga. Na kratko povedano: gre za uvedbo tako imenovane dinamične pokojnine (njen bistveni znak je, da jo je možno avtomatično zvišati, če se zvišajo plače oziroma cene življenjskih potrebščin).

V zadnjih tednih so omenjena pogajanja le napredovala tako daleč, da sta se finančno in socialno ministrstvo v veliko zedinila, da bodo v letu 1965 pokojnine zvišane in prilagojene z ozirom na višino plač iz l. 1963. Po enem izmed predlogov naj bi to povišanje doseglo 9 odstotkov, od katerega naj bi prva polovica stopila v veljavo 1. januarja 1965, druga pa dodatno 1. julija 1965.

V zvezi s tem zvišanjem pokojnin pa izražajo nekateri strokovnjaki socialnega zavarovanja in finančne uprave dvom o praktičnosti povišanja v dveh obrokih in so mnenja, da bi bilo dosti bolj praktično in ceneje, to povišanje izvršiti naenkrat. Obenem trdijo, da se nikakor še ne more reči, da bo povišanje znašalo točno 9 odstotkov, ker je treba še prej izvesti vse računske „operacije“, ki so v zvezi s tem zvišanjem pokojnin potrebne.

KAJ BO Z NARAŠČAJOCIMI CENAMI?

Če v zadnjih tednih prebiramo naše časopise, nam postane že ob njih naslovih kar nekako tesno pri srcu. Kar oglejmo si le nekatere: „S polno paro proti naglemu naraščanju draginje“ — „Indeks potrošniških cen zopet narasel za 5,4 odst.“ — „VOEST-delavci postavili vladi ultimatum glede cen“ — „Finančni minister dr. Schmitz zahteva osredotočen napad na cene“ — „Borba za zvišanje cen električnemu toku“ — „Kdo hoče zvišanje cen elektrike?“ — „Uradna ugotovitev: Draginja narašča!“ — „Delavsko zastopstvo zahteva: Nobenih brezplodnih debat, temveč učinkovite ukrepe!“ In tako dalje! Še in še bi jih lahko navedli, vendar naj to zadostuje.

Ker je to vprašanje v zadnjem času dejansko postalo zelo resno in vznemirjajoče, se je večina naših državljanov in politikov vključil še trajajočim parlamentarnim počitnicam resno začela baviti z reševanjem te nadvse važne zadeve. Tako so se n. pr. nekateri ministri ljudske stranke pretekli teden sestali v Zell am Moos (blizu Salzburga) pri zveznem kanclerju dr. Klausu, ki je tam na dopustu in so pod njegovim vodstvom razpravljali o nujnih ukrepih proti naraščanju draginje. Med drugim so ugotovili, da je temu vzrok tudi premajhna ponudba nekaterih potrebščin, nadalje izredno velik dotok tujcev v poletnih mesecih, s čimer se seveda poveča potrošnja (zlasti n. pr. mesa, sadja in zelenjave), kot tudi pomanjkanje delovnih moči v nekaterih strokah (zlasti v kmetijstvu) itd.

V teku nadaljnjih posvetovanj so prišli do prepričanja, da so potrebni takojšnji učinkoviti ukrepi: potrebno je doseči zvišanje ponudbe blaga in delovnih moči. Večjo ponudbo potrebščin (blaga) bo vlada skušala doseči z olajšanjem njihovega uvoza (zrahljanje uvoznih omejitev) in z znižanjem carinskih postavk za blago vsakdanje

demokratski kandidat, senator Edoarda Frey, socialistično-komunistični kandidat, senator Salvador Allende in radikalec Julio Duran, ki pa ni imel posebnih izgledov na uspeh. Vsekakor je obstajala resna nevarnost, da bi čilsko ljudstvo podleglo spretni komunistični agitaciji, kar bi pomenilo, da bi postal Čile drugo oporišče svetovnega komunizma v tem predelu.

Pri petkovih volitvah pa je izšel kot zmagovalce krščansko-demokratski kandidat Eduardo Frey. Njegova zmaga je nepričakovano velika. Dobil je skoraj milijon in pol glasov, dočim je njegov nevarni tekmeček tokrat prejel manj kot en milijon glasov. Pomembnost te zmage je toliko večja, če pomislimo, da je leta 1958 dobil Allende samo 30 tisoč glasov premalo, pa bi že takrat postal prvi komunistični predsednik med latinsko-ameriškimi državami. Novi predsednik bo nasledil dosedanjega Jorgeja Alessandra in vodil državo šest let. Istočasno bo predsednik tretjega svetovnega kongresa krščansko-demokratske zveze v Santiagu. Je poročen in oče sedmerih otrok.

potrošnje. Hkrati pa so na tem posvetovanju ugotovili, da so ti ukrepi bolj začasne značaja in je potrebno skrbeti za to, da se doseže doma višja proizvodnja in več delovnih sil. Nadalje bi bilo potrebno s potrebnimi investicijami zvišati in izboljšati kapaciteto domače industrije, s čimer bi znižali tudi proizvodne stroške.

V zvezi z borbo proti naraščajoči draginji je razveseljivo še dejstvo, da sta se upravi koroških in štajerskih konzumov odločili, da bosta znižali cene 26 prodajnim potrebščinam za povprečno 12 odstotkov. To znižanje je stopilo v veljavo pretekli petek. Kakor je to akcijo treba resno pozdraviti, moramo vendar pri tem pripomniti, da je delovno ljudstvo že dalj časa pričakovalo vsaj delnega znižanja cen po konzumnih trgovinah, ker niso bile skoraj nič ugodnejše (nekatero celo višje!) kot v kaki drugi večji trgovini. To dejstvo je zlasti v zadnjih mesecih vzbudilo v javnosti precej kritike, ki je bila deloma upravičena, kajti kak manjši zasebni trgovec nikakor ne more konkurirati finančno tako močnemu konzumnemu združenju, a zato ni imel nič višjih cen ali pa le malenkostno. Upajmo, da bo gori omenjeno znižanje cen ostalo zares trajno v veljavi!

PROPAGANDNA AKCIJA ZA AVSTRIJSKO VOJSKO

Je v zadnjih tednih dvignila nemalo prahu po vsej Avstriji. Obrambno ministrstvo pod vodstvom dr. Praderja se je, kot znano, odločilo, da izvede po vsej Avstriji — zlasti še v obmejnih predelih — nekako propagandno akcijo pod geslom „Pripravljen za Avstrijo!“, pri kateri naj manjši vojaški odredi nastopijo po krajih, kamor vojska le redko ali pa sploh nikoli ne pride, in naj ob tej priliki vsaj delno prikažejo tamkajšnjemu prebivalstvu oborožitev in opremo avstrijske vojske.

S tem naj bi zlasti pri onem delu avstrijskega prebivalstva, ki sploh skoraj ne pozna ustroja avstrijske vojske, skušali vzbuditi večje zanimanje in razumevanje za vojaško obrambo domovine.

Ta akcija pa je našla precej nasprotnikov — zlasti med socialističnimi krogi. Odklonil jo je tudi državni tajnik v obrambnem ministrstvu Rösch. Pravijo, da tovrstna akcija ni zakonsko utemeljena in da naj bi zaradi že itak nizkega vojaškega proračuna za to akcijo potrebni denar raje uporabili v kake bolj nujne potrebe. Zelo oster protest proti tej propagandni akciji, katere je razumljivo vzbujala posredno veliko zanimanje po posameznih krajih, kjer je že bila, zlasti pri mladini in otrocih, ki so si rado vedno ogledovali orožje in ga jemali celo v roke, je poslal obrambnemu ministrstvu Društvo „prijatelj otrok“. V tem protestu je med drugim rečeno: „Avstrijsko društvo prijatelj otrok protestira v imenu nad 330.000 staršev proti načinu izvedbe propagandne akcije za avstrijsko vojsko. Da otroci dobijo v roke orožje in vojaško opremo, nikakor ni primerno za to, da bi v mladini vzbudilo pravičen pojem o velikem pomenu in resnosti državne obrambe. Kajti orožje ni nobena igračka!“

Zato zahteva omenjeno društvo, da naj bo pri bodočih nastopih te propagandne akcije način propagande temeljito izpremenjen oziroma popravljen. — Ob koncu bodi pripomnjeno, da je res nekoliko čudno, da isti krogi, ki upravičeno odločno nastopajo

SLOVENC

doma in po svetu

Pisatelj Juš Kozak — umrl

V soboto, 29. avgusta, je umrl v Ljubljani — v starosti 72 let slovenski pisatelj Juš Kozak. Bil je eden najuglednejših slovenskih pisateljev starejše generacije.

Bil je eden izmed osrednjih pripovednikov, esejistov in družbeno filozofskih kritikov razumniškega rodu, ki se je začel uveljavljati v letih prve svetovne vojne. Ta razumniški rod je vtisnil svoj prsten pečat slovenskemu literarnemu snovanju posebno med obema vojnama in tudi pozneje. Svojo literarno snov je črpal iz periferije Ljubljane, tam, kjer je slovenska prestolnica nekdanj prehajala iz predmestja v kmečko okolico, kjer pa se je sedaj že razširilo mesto.

Pisatelj se je rodil 26. junija 1892 v Šent Petru v ljubljanskem predmestju. Po maturi je na Dunaju študiral zgodovino in zemljepis. Postal je gimnazijski profesor. Poleg svojega poklica pa je pisal in urejal revijo „Ljubljanski zvon“. Po vojni je urejal revijo „Novi svet“, nato pa je postal upravnik Narodnega gledališča v Ljubljani.

Poleg romana „Šent Peter“, ki velja za njegovo najbolje delo, so najbolj znane njegove „Maske“. To je zbirka novel, med katerimi so nekatere Kozakove najboljše literarne stvaritve sploh. Lani je izdal pri Slovenski Matici knjigo „Pavlihova Kronika“. Za svoje literarno delo je prejel lani Prešernovo nagrado.

† Jože Pahor

V kratkem razdobju par dni je smrt pokosila že drugega slovenskega pisatelja. V 77 letu je preminil 1. septembra v Ljubljani Jože Pahor.

Rodil se je 20. februarja 1888 v Sežani na Krasu. Poleg svojega pedagoškega poklica je brez vnanjega hrupa, a sila vztrajno in marljivo obdeloval svojo literarno njivo. Plod teh prizadevanj so bili mi-mo časopisi in revije, ki jih je urejal, predvsem štirje obsejni romani, v katerih se je izkazal predvsem kot širokim krogom dostopen zgodovinski pripovednik. Poleg teh je spisal tri predvsem socialno družbeno obarvane drame.

Leta 1923 je izšel njegov socialni roman „Medvladje“, ki je zrasel iz razmer na Primorskem med prvo svetovno vojno in po njej. V „Ljubljanskem zvonu“ je izhajal zgodovinski roman „Serenissima“. V romanu „Matija Gorjan“ opisuje slovenski kmečki upor l. 1515. Roman „Pot desetega brata“ pa riše biografijo Josipa Jurčiča.

Drame pa so: „Viničarji“, „Čas je dozorel“, „Semeni v kamenju“. Leta 1947 je izšel njegov mladinski roman „Otrok črnega rodu“, 1951 pa potopisna knjiga črtic „Mladost na Krasu“. Zadnje delo izpod njegovega peresa je opis okupatorjevih zaporov v Ljubljani z naslovom „V nevarni zasedi“.

5. slovenski dan v Kanadi

Slovenci v Kanadi so v nedeljo, 2. avgusta, pridelili svoj 5. Slovenski dan v Boltonu pri Torontu. Okoli 1500 slovenskih rojakov se je odzvalo vabilu na to vsakoletno manifestativno prireditev kanadskih Slovencev. Na slovesnost so prišli tudi rojaki iz ostalih mest Kanade. Dopoldanska slovesnost je bila v okviru božje službe, popoldanska pa je imela kulturno-prosvetni značaj. Poleg telovadnih in pevskih nastopov sta imela pomembne govore še dr. Miha Kreck in koroški prijatelj in pisatelj Karel Mauser, ki je razvil globoko misel o slovenskem ponosu. Po končani prireditvi je bil še prijeten družabni večer.

Tri duhovniške smrti

Dne 23. junija letos je umrl in bil pokopan v Predvoru pri Kranju župnijski upravitelj Anton Zalokar, v 75. letu starosti. Že se je pripravljaj na zlato mašo, pa je ni dočkal več. Služboval je v raznih krajih ljubljanske nadškofije, nekaj let tudi v šibeniški škofiji v Dalmaciji.

Dne 19. julija je zaklenkal mrtvaški zvon Jožefu Ocepku, 88 let staremu ovisškemu župniku v poklju. Skozi 50 let je župnikoval v Ovišah in po letu 1955 še naprej bival med tamkajšnjimi verniki, dokler ga niso odpeljali v bolnišnico na Jesenicah.

Dne 24. avgusta je umrl v frančiškanskem samostanu v Novem mestu tudi v 88. letu svojega življenja pater Albert Pirc. Doma je bil v Gočiču pri Mekinjah onstran Karavank. K frančiškonom je vstopil na Trsat ob Jadranskem morju, potem pa je deloval v Novi Štifti na Dolenjskem, v Kostanjevici in v Brežicah. Leta 1960 je opravil biserno mašo. 18 duhovnikov ga je pospremilo na zadnji zemeljski poti.

proti igračam(!), ki predstavljajo orožje ali vojaško opremo, v gornjem primeru popolnoma z mirno vestjo gredo mimo tega, da otroci dobé v roke n. pr. pravi revolver in celo brzostrelko od vojakov! Bilo bi zelo koristno ugotoviti, kdo je odgovoren za tako neodgovorno ravnanje, ne pa skušati vsó zadevo prikazati kot „otročje nedolžno“!

Vrsta papežev v zgodovini

(Nadaljevanje in konec)

Njihova starost

Papež, ki je umrl najstarejši je bil Leon XIII., ki je že izpolnil 93 let. Sledijo mu Celestin II., ki je bil star 92 let, Gregorij XII. — 91, Klemen XII — 83 let, Benedikt XIII., Pij VI., Pij XI. in Pij XII. — 82 let; Inocenc X., Aleksander VIII., Pij VII., Gregorij XIV. in Janez XXIII. — 81 let. Nekateri so bili izvoljeni za papeža, ko so bili že razmeroma stari. Celestin III. je imel 85 let, Kalist III., Gregor XII. in Klemen X. pa so imeli 80 let.

V zgodovini poznamo tudi čase, ko so bili izvoljeni za papeža preveč mladi ljudje. Papež Janez XI. je umrl, ko je imel 24 let. Janez XII. in Benedikt IX., ko sta imela 27 let in Janez XIV., ko je imel 28 let.

Če se hočemo spomniti papežev, ki so prejel tiaro v zelo mladih letih — pri čemer opustimo stoletja, ko je prišel na Petrov prestol tudi tak mladenič, ki je bil star 12 let — moramo omeniti Bonifacija IX., ki je imel 30 let, Leona X. in velikega papeža Inocenca III., ki sta imela 38 let, Gregorija XI., ki je imel 49 let, Pavla II., ki je imel 48 let, Klemen XI., ki je imel 51 let, in druge.

V dva tisočletni zgodovini papeštva se je večkrat zgodilo, da se je kak papež odpovedal pontifikatu. Prvi je bil sv. Poncecijan, ki ga je cesar Maksimin poslal v rudnike na Sardinijo, tudi Janez XVIII. je odložil tiaro in se umaknil zadnja leta življenja v baziliko sv. Pavla. Gregor VI. se je odpovedal leta 1045, prav tako se je odpovedal tudi Benedikt IX. Slovita je odpoved Celestina V., ki jo omenja Dante v Božanski komediji z ne preveč naklonjenimi izrazi. In vendar je bil papež

Nekaj Slomškovih besed za naš čas

Ljubi materin jezik po njegovi ceni, pa ne le v goli besedi, temveč v dejanju in rešnici. Omisli si knjig, lepo spisanih; zbiraj si iz njih besede, izreke in prislovice zlato zrnate ter bodi marljivi čebelici podoben. Pazi pa tudi na jezik preprostega ljudstva, pri katerem je še pristna slovenščina doma. Slovenščina zlata še veliko v prahu leži.

Kadar hočeš iz drugih jezikov kaj posloveniti, ne sloveni po besedi, temveč po misli. Jedro vzemi, luščino slovensko ogrni. Lepota slovenščine ni v posameznih, čistih besedah, marveč v zalih domačih podobah in pa v slovenski skladnji.

Slovenska pisava ljubi krajše stavke od nemške. Njen okras so zrnate misli, krepki izreki in pa v domačem duhu povedane podobe... Preobširne stave so rade vodenične in v mračne za prosti razum Slovencev.

Da se človeku po jeziku pozna, kje je doma, mu ni zameriti... Kakor se pri nas jokamo, se drugod derejo in vsak kraj ima svoje. Ne zasmehovati, ne zaničevati tujih izrekov in besed — temveč povedati si jih hitimo.

Prijatelj! Mili Stvarnik nam je brez števila veliko darov podelil ter nas je kot venec svojega stvarjenja okrasil. Bodi mu slava na veke! Velik božji dar je naš materin jezik, s katerim Stvarnika hvalimo in govorimo o neštetih čudežih božjih. Kdor ljubi svoj narod, njemu so dragi tudi matere mili glasovi; oni so živci življenja našega.

V domačem jeziku se narod začne učiti; po njegovi besedi ga drugi narodi spoštujejo ali pa ga zasmehujejo. Kdor torej spoštuje svoj narod, naj spoštuje tudi besedo materino ter skrbi za njeno čast.

Shakespeare v Malem gledališču

Ljubljansko Malo gledališče bo začelo prihodnjo sezono 14. oktobra s premiero Shakespearovega „Viharja“. V repertoarnem načrtu za prihodnjo sezono so vidno zastopani tudi domači avtorji. Gledališče namerava uprizoriti dve slovenski noviteti, ki še nista izbrani, Golarjevo komedijo „Dve nevesti“, večer slovenske dramatike in poezije, od tujih del pa dramsko priredbo Maughamove črtice „Deževje“, Margueritevega „Oskarja“, Zweigovo „Siromakovo jagnje“, „Nikoli ni prepozno“ Douglasa Felicita, od jugoslovanskih dramskih del pa Držičevega „Skupa“ in Dikličev „Pozdrav šerifu“. Program bodo izpolnile še nekatere ponovitve uspešnih del iz lanske sezone.

Celestin slovit zaradi tega dejanja ponižnosti. Papež Klemen V. ga je leta 1313 proglasil za svetnika.

Ali so bili med papeži tudi taki, ki so bili bratje med seboj? Zdi se, da imamo dva primera. Štefan II., ki je vladal od leta 752 do 757 je bil brat Pavla I., ki je vladal od leta 757 do 767. Bila sta Rimljana, sinova nekega Konstantina in sta študirala na patriarhalni šoli v Lateranu. Benedikt VIII. pa je bil brat Janeza XIX., ki je vladal od leta 1024 do 1033, dočim je vladal prvi od leta 1014. Oba sta bila sinova grofov iz Tuskola.

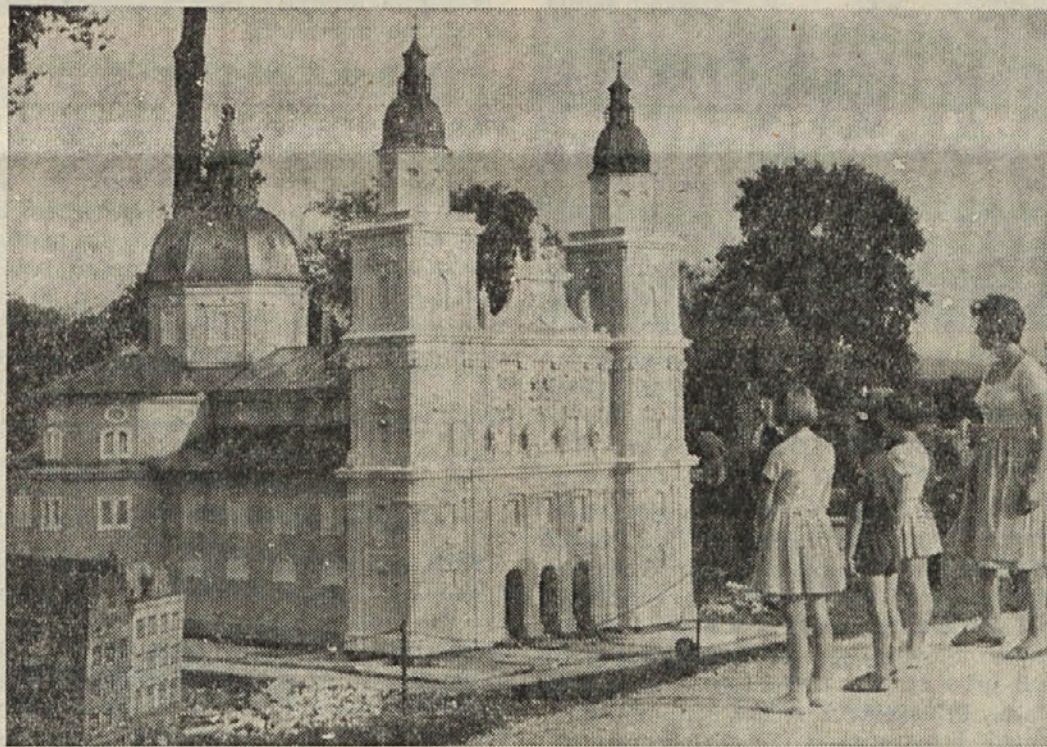
Resnične in zmotne legende

Ko govorimo o zgodovini papežev, se nam ni treba vrniti k absurdnim legendam kot je na primer tista o papežinji Ivani, ker so vse že zanikane s strani zgodovinske znanosti. Bajka je bila prvič objavljena v kroniki iz Metza leta 1250 in jo danes omenja samo še kak neizpro-

„Minimundus“ dobil salzburško stolnico

Kot znano, ima Celovec še posebno privlačnost, ki je nima nobeno drugo avstrijsko mesto in to je „Minimundus“ (Svet v miniaturi), ki je nameščen ali lahko tudi rečemo zgrajen ob cesti proti Beljaku nekoliko pred Vrbskim jezerom. V njem vidimo različna čuda sveta oziroma znamenite zgradbe itd. v pomanjšanem obsegu.

Skoraj vsako leto postane „Minimundus“ za kako novost bogatejši in privlačnejši. Tako je tudi letos dobil nekaj novih modelov, med katerimi pa ima največ domačih in tujih obiskovalcev pomanjšan, a točen posnetek (model) znamenite stolnice v Salzburgu. Ker je vključil pomanjšanju precej obsežen, so ga prepeljali v Celovec s tovornim avtomobilom.

P. Bazilij OFM — štiridesetletnik

Se le? Ali že? Kakor kdo hoče, resnica je: Dne 29. avgusta 1964 je naš p. Bazilij obhajal svoj štirideseti rojstni dan. Rojen je bil v Ljubljani in sicer v Rožni dolini in krščen v cerkvi sv. Antona na Viču.

V frančiškanskem redu je že 22 let, duhovnik pa 14 let. Polovico svojega duhovniškega življenja je posvetil avstralskim Slovincem. Za slovensko skupnost v milijonskem mestu Melbourne, Victoria, je pridobil lepo prostorno hišo, kjer imajo svoje zavetišče slovenski fantje izseljenci. Kakih 40 fantov lahko vzame hiša pod svojo streho. Prostori so skoraj vedno vsi zasedeni. Poleg hiše pa je tako velik prostor, da bomo v Melbourne kmalu začeli zidati slovensko cerkev sv. Cirila in Metoda. Preskrbljena so že vsa dovoljenja od cerkvene in svetne oblasti.

Štiridesetletni jubilej smo kar lepo obhajali. V nedeljo pred jubilejnim dnem se je zbrala velika množica Slovencev k službi božji v hrvaško cerkev bl. Nikolaja. Precej prostorno cerkev smo Slovenci kar napolnili. Bilj so pismeno povabljeni, ker smo prireditvev patru prikazali, da bi ga presenetili. Sicer je vedel, da bo prireditev, ni pa niti slutil, da bi bilo vse njemu na čast. Rekli smo, da bomo proslavili očetovski dan.

Ob tej priliki je prvič nastopil na odru naš slovenski pevski zbor — kakih dvajset

sen sovražnik Cerkve. Ne manjka pa tudi lepih legend, kot je tista papeža Janeza XXI., papeža zdravnika. Po mnenju nekaterih je bil Michelangelo pri svojem delu v Sikstinski kapeli na tem, da izgubi vid in da ne bi mogel nadaljevati svojega veličastnega dela. Predpisi papeža zdravnika naj bi genialnemu umetniku pomagali, da je dokončal delo, ki je eno največjih biserov papeške palače. Imamo tudi številne kovance, ki so jih kovali papeži vseh časov. Nekateri imajo zelo zanimive napise, kot je na primer Inocenca XIII.: Ut detur; Benedikta XIII.: Solatium miseris; Klemen IX.: Quis pauper? Avarus; Inocenca XI.: Quod habeo, tibi do; Klemen XIII.: Ne obliviscaris pauperum.

Papež Janez XXIII. je bil papež drugega cerkvenega zbora. 25 papežev je povežalo svoje ime s kako ekumensko skupščino. Povečini so ji predsedovali osebno. Prvi je bil Kalist II. leta 1123 ob priložnosti prvega lateranskega koncila, ki je devet ekumenski koncil, priznan kot tak od katoliške Cerkve.

Roman Rus, Rim

Kratke kulturne vesti

POPULARIZACIJA SLOVENSKE KNJIGE

Društvo slovenskih književnikov je nedavno sklenilo, da si bo bolj kot doslej prizadevalo za popularizacijo izvirne slovenske knjige. V ta namen so slovenske založbe že tudi nekaj storile. Prav zaradi možnosti za boljše in samostojnejšo propagando za slovensko knjigo doma in zlasti v tujini so slovenski pisatelji tudi zahtevali decentralizacijo Zveze jugoslovanskih pisateljev, ki ima zdaj svoj sedež stalno v Beogradu. To zahtevo bodo odločneje postavili v jeseni na kongresu Zveze jugoslovanskih pisateljev.

USPEH DUBRAVKE TOMŠIČ

Julija in avgusta so priredili v atriju palače Pitti „Florentinske glasbene večere“, ki so nekaj podaljšek festivala „Florentinski glasbeni maj“. Med dirigenti — povečini gre za simfonične koncerte — smo brali imena znamenitih mojstrov, kot so Herbert Albert, Fabien Sevitzyky in John Barbirolli ter Carlo Zecchi in Aldo Faldi. Na enem izmed solističnih večerov je nastopila tudi Dubravka Tomšič, ki je s skladbami Scarlattija, Beethovna, Prokofjeva, Tajčevića in Chopina dosegla soglasno priznanje poslušalcev in strokovne kritike. Umetnico so povabili k sodelovanju tudi v prihodnji sezoni, tolikšen je bil uspeh njenega debuta na kritičnih florentinskih tleh.

PREDSTAVA „MIKLOVE ZALE“ NA PROSTEM

Za občinski praznik, 5. avgusta, je bilo v Trzinu več kulturnih prireditev in športnih srečanj. V soboto, 8. avgusta, je dramska skupina uprizorila na griču pri Jožefu drama „Miklova Zala“. Pred tem je bil promenačni koncert in ognjemet. V nedeljo, 9. avgusta, pa je obiskala Ljubelj skupina Francozov — internirancev ljubeljskega taborišča, ki je bil podružnica Mauthausena.

PROSPEKT O SLIKARSKI RAZSTAVI

Te dni je uprava koprškega muzeja izdala prospekt, ki naj seznani čim večje število domačih in tujih turistov z znamenito slikarsko razstavo mojstrov iz 15. in 16. stoletja ob slovenski obali. Razstava je v koprskem muzeju že od junija in bo odprta do oktobra. Prospekt o razstavi je okusno opremljen in napisan v štirih jezikih: slovenski, italijanski, angleški in nemški. V raznih turističnih uradih in ustanovah ga že delijo obiskovalcem naše obale.

GLEDALIŠKI FESTIVAL

V Ribnici je bil od 10. do 12. avgusta IV. ribniški festival. Razen domačega kulturnega društva so nastopili v letnem gledališču na gradu še Sentyakobsko gledališče, Mestno gledališče ljubljansko in Slovensko ljudsko gledališče iz Celja. V okviru ribniških poletnih kulturnih prireditev so odprli tudi razstavo kočevskega kiparja Staneta Jarma.

se prav nič, ako vemo, da je imela vso zadevo v oskrbi naša zmožna in navdušena učiteljica Anica Srnec. Tu naj bo omenjeno, da je naša slovenska učiteljica Anica letos meseca aprila graduirala iz vzgojeslovja na melbournski univerzi. Imamo torej usposobljeno učiteljico za naše slovenske otroke! Sposobnost, zmožnost in pa veselje, te tri sile ženejo in pripeljejo našo Anico vedno do uspeha. Vse njene prireditve so čudovito dovršene in človek z užitkom sledi programu. Tudi v izbiri tvarine je srečna; vé, kakšni so otroci, razume, kakšno je poslušalstvo. Zato je čisto naravno, da rojalki to upoštevajo ter se prireditve v lepem številu udeležujejo. Saj bi bilo drugače kar nenaravno, ko je pri teh otroških igrah toliko prijetnega užitka. Otrok tudi takrat lepo naredi, kadar pri predstavi pogreši.

Igra „Kekec in Mojca“ ni bila kratka, pa ljudje so z veseljem vztrajali do konca. Najbolj je užival naš slavljenec p. Bazilij, ki se med otroki ves pozivi. Čisti dobiček prireditve je bil namenjen za novo cerkev.

P. Odilo

Tudi naše uredništvo se pridružuje čestitkam in želi jubilantu, ki je dobro poznan kot mladinski pisatelj tudi tu na Koroškem, še mnogo blagoslova in sreče v vinogradu Gospodovem.

MEDGORJE

Stipihovemu očetu, Blažiju Riepan
v spomin

V nedeljo, 6. septembra dopoldne, smo spremili k zadnjemu počitku na cerkveno pokopališče v Medgorjah Stipihovega očeta iz Rut.

Rajni mož je bil rojen 5. decembra 1885 pri Stipihu na Rutah. Tu je na svojem lepem, urejenem posestvu preživel vse svoje življenje kot družinski oče in gospodar. Poleg skrbi in dela na svojem obširnem posestvu pa je bil skozi 30 let skrben cerkveni ključar vse do leta 1962. Zadnja leta pa je bolehal, vendar kolikor je le mogel, je z veseljem rad pomagal družini pri delu. Zadnje tedne pa se mu je bolezen poslabšala in ga položila na bolniško posteljo. Vdano je nosil križ bolezni in trpljenja.

Na jubilejno slavnost si je želel še v cerkev, pa mu ni bilo več mogoče. Zato pa mu je naredil veliko veselje in tolažbo naš prevzvišeni g. škof dr. Köstner, ki ga je osebno obiskal na domu. Zahvalil se mu je za vso skrb, ljubezen in delo, ki ga je opravljal skozi 30 let kot cerkveni ključar v Medgorjah in mu podelil nadpastirski blagoslov.

Dve uri pred smrtjo pa je rajnemu očetu poslal apostolski blagoslov sedanji sveti oče papež Pavel VI. Rajni je dnevno prejemal v svoji zadnji bolezni sveto obhajilo, ki mu ga je prinašal na dom domači duhovnik. Tudi pri njegovi zadnji uri je ob njegovi postelji molili z domačimi duhovniki.

Kako je bil rajni spoštovan in priljubljen, je pokazal lep pogreb, ki je bil v nedeljo popoldne. Toliko mož še doslej ni bilo pri nobenem pogrebu. V cerkvi mu je v slovo spregovoril in se mu zahvalil kot bivšemu ključarju domači dušni pastir, pogrebne obrede in pogreb pa so imeli g. dekan in prošt Trabesinger od asistenci gg. Memmerja in domačega gospoda, ki so mu v slovo spregovorili zahvalno besedo.

Prisrčna zahvala rajnemu očetu za vse, kar je dobrega storil kot 30-letni cerkveni ključar pri farni cerkvi v Medgorjah.

SMIKLAVŽ OB DRAVI

Letos ima smrt bogato žetev v naši fari. Do konca meseca avgusta smo imeli že 6 pogrebov.

Na vigilijo praznika Mar. vnebovzetja je umrla še razmeroma mlada žena in mati, gospa Lepuschitz Tili, stara komaj 44 let. Rajna je čutila v sebi že več let kal zahrbtno bolezen. V lanskem marcu je odšla v beljaško bolnico v trdnem upanju, da se še pozdravi in vrne k svojem možu, hčeri in staršem. Na žalost pa ni bilo več pomoči zanjo. Pokojnica je v svoji dolgi bolezni zelo veliko trpela, posebno še zadnje dni pred smrtjo, ko ni mogla zaužiti nobene hrane več. Pokojna gospa Lepuschitz je bila zelo pridna in skrbna žena, predana svoji družini in staršem. Veliko je pomagala pri graditvi svojega novega doma in se že veselila, da bo imela na stara leta vsaj prijetno in dostojno stanovanje. Pa ne samo doma, ampak tudi drugim je rada pomagala, posebno v svoji mladosti. Ni se ustrašila nobenega težjega dela, tudi moškega ne. Ko so po drugi svetovni vojni preurejali in povečevali pokopališče pri farni cerkvi, je tudi ga. Lepuschitz prihitela na pomoč. Večkrat nam je v svojem zdravem in veselem humorju pripovedovala, koliko smeha je užila tedaj, ko so povečali pokopališče in napeljevali vodovod v župnišče.

Prepričani smo, da bo pravični Bog pokojnici obilo poplačal njena dobra dela, ki jih je vršila ne samo doma, v svoji družini, svojim sorodnikom in vsem pomoči potrebnim, ampak tudi svoji farni cerkvi in domačemu župnišču.

Nesreča nikoli ne počiva

Prometne nesreče so na dnevnem redu. Skoraj ne mine dan, da ne bi slišali v radiu, da se je ta in ta ponesrečil. Tako je postal tudi 59-letni Gruzeti Ferdinand, rojen v Dürensteinu pri Leobnu na Štajerskem, stanujoč v Dobju 18 (Oberaichwald 18), občina Štebenj, žrtev prometne nesreče. Rajni Gruzei je v nedeljo, 23. avgusta, obiskal svojo hčer, ki je poročena v Ledenicah. Pozno popoldne se je vračal na svoj dom. Med potjo je še obiskal svoje prijatelje in znanke. Okrog pol osme ure se je že približal Novemu Brdu in še par korakov čez mirno tekoči potok, pa bi bil doma. Nesreča pa je hotela, da je Gruzeija na ovinku zagrabil avto in ga vrgel čez avto kakih 20 metrov v občestni rob. To trčenje z avtom je povzročilo zlom lobanje in obeh nog. Razume se, da je Gruzei ob strašni nesreči padel v nezavest, prepeljali so ga v beljaško bolnico, kjer je že ponoči umrl. Gruzeija je po-

300-letni jubilej župne cerkve v Medgorjah

Zadnjo nedeljo v avgustu je župnija Medgorje obhajala 300-letnico posvečenja župne cerkve, 1664—1964.

Na ta praznik se je župnija pripravljala že več let z obnovo farne cerkve in pokopališča. Zadnji dve leti pa je pri obnovi pomagala z deli in denarjem vsa župnija. Na praznik Kristusa Kralja preteklega leta je mil. g. prošt in dekan iz Tinj kot zastopnik krškega škofa blagoslovil prenovljeno no-

tranjost cerkve. Dela pri obnovi na pokopališču so bila dokončana letos.

V nedeljo, 30. avgusta, smo slovesno sprejeli našega nadpastirja, ki je prišel med nas, da skupno z verniki naše župnije obhaja jubilejno slovesnost. Na ta veliki dan so se verniki v Medgorjah in Podgradu pripravljali z devetdnevnic, v kateri sta z božjo besedo in spovedovanjem pripravljala fari mil. g. prošt Trabesinger in g. župnik Jank. Posebno lepa udeležba je bila v slovesni tridnevnici.

Medgorski možje in fantje so postavili v pozdrav in zahvalo našemu g. škofu devet slavolokov na vseh potih po župniji, kjer se je peljal. Slovesnost praznika so povzdignili naši fantje že v soboto in v nedeljo s streljanjem. Slovesni sprejem nadpastirja je bil ob 9. uri v nedeljo. Najprej ga je pozdravila 4-letna Privasnikova Anica, nato mladina, domači dušni pastir, g. župan Puaschitz Ciril, v imenu cerkvenega sveta g. Mutzl Ciril, v imenu farnega odbora pa g. Lobnik Stefan. Pevci pa so v pozdrav zapeli dve pesmi. Pod vodstvom g. prof. dr. Cigana so godci zaigrali v pozdrav lepo melodijo, nato smo v dolgi procesiji med zvonjenjem, streljanjem in igranjem godbe šli v župno cerkev, ki je bila za ta veliki praznik kot ozaljšana nevesta.

vozil neki tukajšnji nemški gost — baje študent, ki stanuje na otoku Baškega jezera.

Pokojni Gruzei je stanoval v Doleju v Klemenovem mlinu. V svojih mlajših letih je še mlél v tem mlinu. Zaradi spremenjenih gospodarskih razmer pa je moral pozneje enako kakor njegova dva sosedata Pečnikovem in Arihovem mlinu opustiti obrt in si poiskati drugega zaslužka. Gruzei je bil zdaj že več let zaposlen pri podjetju „Teich“ v Beljaku kot pomožni delavec. Bil je pa znan kot priden in vesten delavec in vesel družabnik.

Pokojni zapuška ženo in tri dobrasle hčere, ki so vse že omožene. Lep pogreb, s številnimi pogrebci je pokazal, da je pokojni užival spoštovanje in ugled ne samo pri sosedi, ampak tudi pri svojih stanovskih tovariših in prijateljih.

Ob bridki izgubi Gruzeijevega očeta, izrekamo hudo prizadeti vdovi, vsem trem hčeram z družinami in vsem sorodnikom naše najgloblje sožalje!

Župna cerkev je bila dvakrat premajhna, toliko ljudstva se je zbralo iz bližnje in daljne okolice, da je bilo pokopališče tako napolnjeno kot cerkev. Zahvalno božjo službo so imeli g. škof in sicer liturgično sv. mašo pri kateri je vse ljudstvo skupno molilo, pe- lo in enotno odgovarjalo v molitvi pri oltarju. Mogočno ljudsko petje, spremljano z godbo pod vodstvom g. prof. dr. Cigana, je bilo en sam slavospev Bogu. V pridigi so g. škof v domačem jeziku izrekli zahvalo vsem dobrim vernikom, ki so z delom, pomočjo in darovi vse storili, da v taki lepoti in veselju doživljajo današnji dan milosti in blagoslova. Govorili so nam o sv. Cerkvi, o laičnem apostolatu in življenju s Cerkvijo. Hvaležni smo našemu dobremu nadpastirju za njegove besede zahvale in vzpodbude. Najlepši trenutek pa je bil, ko se je začelo sv. obhajilo. Bil je to res evharistični dan župnije.

Po sveti maši so g. škof podelili 86 birmancem zakrament sv. birme, nato pa je vsa zbrana množica v veselju in hvaležnosti skupno s svojim nadpastirjem in duhovniki zapela zahvalno pesem „Hvala večnemu Bogu“, za vse dobrote, milosti in blagoslova, ki jih je dobri Bog delil skozi 300 let v tej naši župni cerkvi. Bil je ta jubilejni praznik dan veselja in sreče, dan milosti za vernike župnije, še posebno pa dan veselja in doživljanja za našega nadpastirja, ki mu je domači dušni pastir že v pozdravu zaželel, da naj mu bo današnji dan, dan doživljanja vere, dan v tolažbo in veselje v njegovi težki in odgovorni službi.

Popoldne po slovesnem blagoslovu s petimi litanijami so g. škof blagoslovili naše male otroke. Nato pa so obiskali težko bolnega cerkvenega ključarja Stipihovega očeta na domu v njegovi težki bolezni, kjer so se mu zahvalili za njegovo 30-letno skrb in delo za farno cerkev in mu podelili nadpastirski blagoslov. Dalje so obiskali bolno mater Ano Rascher, in hromo nad 80 let staro bolnico Nežo Thaler. Obisk g. škofa na domovih težko bolnih bolnikov je napravil na vso faro globok vtis očetovske lju-

Iz življenja naše akademske mladine

(Poročilo o počitniškem sestanku „Kluba slovenskih študentov na Dunaju“)

Klub slovenskih študentov na Dunaju je priredil od 2. do 4. septembra 1964 v Podravljah pod geslom „Koroški Slovenci v samokritičnem ogledalu“ svoje letošnje študijske dneve, ki so se jih udeležili poleg slovenskih visokošolcev in klubskih starešin tudi zastopniki slovenskih organizacij na Koroškem ter vrsta maturantov in srednješolcev.

V svojem uvodnem referatu „Koroški Slovenci v samokritičnem ogledalu“ je predsednik kluba Miško Kulnik poudaril, da so bili koroški Slovenci v preteklosti premalo samokritični in da so prav iz tega razloga često zamudili priložnosti in možnosti, ki so se jim ponudile. Nadaljeval je, da bi bilo treba več dejavnosti pri nas, na podlagi katere bi se koroški Slovenci dokopali do večje demokratičnosti, ki bi privedla do zdrave medsebojne atmosfere, kajti „v bodočnosti bo odločalo samo narodno delo in njegove vrednote.“

V svojih nadaljnjih izjavah je nakazal potrebo, da se slovenska inteligenca čimbolj poveže z ljudstvom, da naj gre med ljudi in tako budi med njimi narodno samozavest. Tu bi se lahko oprli predvsem na delovanje prosvetnih društev, ki vršijo to poslanstvo že leta, ki pa hkrati krvavo rabijo izobraženih ljudi, da bi jih vodili.

Na tak način bi se lahko na novo poživilo in razširilo pogostoma precej okrnjeno delovanje prosvetnih društev. Nadalje je poudaril zahtevo časa, ki narekuje sodelovanje med osrednjima slovenskima organizacijama na Koroškem. Išče in poudarja naj se to, kar povezuje, ne pa to, kar razdvaja in odtuja. Kot primer takega ravnanja je omenil „Klub slovenskih študentov na Dunaju“ in revijo „mladje“, kjer mladina skuša preko vseh ovir najti skupno pot. Večja pozornost pa se mora posvetiti tu-

Naše prireditve

V ŠT. LIPSU

bodo v farni dvorani gostovali v nedeljo, dne 13. septembra ob pol treh popoldne študentje (oder mladje) z veseloigro »SCAPINOVE ZVIJACE«
V odmorih zabavajo »Veseli študentje«

V ŠKOCIJANU

v farni dvorani bodo gostovali v nedeljo, dne 13. septembra ob pol osmih zvečer študentje (oder mladje) z veseloigro »SCAPINOVE ZVIJACE«
V odmorih zabavajo »Veseli študentje«
Obenem javljamo, da v Globasnici tokrat ne bo prireditve.

TRETJEREDNI SHOD NA ZIHPOLJAH

V nedeljo, dne 13. septembra bo na Zihpoljah letni shod Tretjega reda. Dopoldne svete maše, zadnja za tretjerednike, ob enih pa bo v župnišču izvenccerkveni shod. Tretjeredniki prav lepo vabljeni!

ROMARSKI SHOD NA ZIHPOLJAH

V nedeljo, 13. septembra 1964, sv. maše ob ½8., 9. in 10. uri. — Iskreno vabljeni!

bezni našega nadpastirja do trpečih. Za to smo jim resnično hvaležni.

Popoldne pa so prišli g. škof na svojo škofovsko vizitacijo v Podgrad pri Medgorjah, kjer smo jih slovesno sprejeli. Darovali so sv. daritev, pri kateri je vse zbrano verno ljudstvo kot v Medgorjah dopoldne prepevalo in v liturgični molitvi z g. škofom skupno molilo. Tudi v Podgradu je bila za ta visoki obisk cerkev prenovljena, pokopališče lepo urejeno in fara predvsem v posebni duhovni obnovi lepo pripravljena.

Cerkveni farni svet se vsem, ki so z delom, žrtvami in denarjem pri obnovi pomagali in tako lepo sodelovali, lepo zahvaljuje.

Prav posebno velja naša zahvala našemu nadpastirju g. škofu, ki so prišli med nas, da skupno z nami proslavimo za faro tako lep jubilej 300-letnice župne cerkve. Zahvaljujemo se mil. g. proštu in dekanu Trabesingerju, ki so v pripravi in na praznik kar dvakrat tako lepo govorili. Zahvala gre tudi g. župniku Janku za pomoč v duhovni obnovi, preč. g. dr. Ciganu, ki je na ta veliki dan vodil godbo in ljudsko petje, ker res zna povezati v lepo harmonijo ljudstvo s pevci in godbo, da v ljudskem petju poje duša, da petje res dviga duha k Bogu.

Nam vsem pa bo ostala ta nedelja v najlepšem spominu, ko smo tako lepo in srečno obhajali 300-letno jubilejno slovesnost.

di vzgojnemu momentu, kajti mladina je bodočnost slovenstva na Koroškem, seveda, ako ostane slovenska. Nadalje je omenil, da bi gotovo prispevalo k boljšemu razumevanju med avstrijskimi narodnimi skupinami, ako bi se ustanovil v šolah tudi „Dan avstrijskih narodnih skupin“. Za koroške Slovence pa je treba, da napnejo vse sile, in izrabijo vse možnosti, ki se jim nudijo. Ako bodo namreč dovolj črpali iz vseh možnosti, si bodo ohranili tudi možnost lastnega obstoja.

V četrtek, dne 3. septembra, je govoril podpredsednik KSS Feliks Bister o „kritični analizi koroškega človeka“.

Uvodoma je omenil, da moramo iskati v Korošču predvsem sočloveka. Nanizal je čimnitelje, ki so izoblikovali in še oblikujejo koroškega človeka, i nemško i slovensko govorečega. Nadalje je navedel nekatere zgodovinske vire, ki so pisali o koroških Slovencih. Ker pa so ti viri stari vsi preko osemdeset let, seveda ne drži več vse, kar je bilo takrat napisanega, zaradi česar bi bilo potrebno, če bi se kaj takega spisalo danes o koroškem Slovencu, kako živi in čuti. Ob koncu predavanja je poudaril, da se mora graditi na starem — kar ni bilo vselej dobro — novo, in da se naj na podlagi te tradicije izoblikuje nov rod koroških Slovencev, ki bi opustil eno izmed pglavitnih slabih lastnosti Slovencev — radikalizem in ekstremizem.

Popoldne je predaval Janko Ogris, starejši, pd. Miklavž iz Bilčova, zaslužni narodni delavec na področju ljudske prosvete, o temi „Naša društva včeraj, danes in jutri.“

Uvodoma je pokazal razmere za časa fevdalizma, ko so bili ljudje iz raznih razlogov še mnogo bolj priklenjeni na domače ognjišče. Važno vlogo so igrali takrat vaški

(Nadaljevanje na naslednji strani)

„Ditxion“ proti kljubovalnim muham, itd.

Večkrat je v hlevih in gospodarskih poslopih, posebno blizu gnojišč, vse polno muh, komarjev, obadov in podobnega mrčesa, ki živino hudo muči in dela nemirno, nervozno; nervozna živina pa se ne redi — oziroma bolj počasi in ne daje toliko mleka, kot bi lahko. Slabo pa je tudi to, da se je mrčes že privadil običajnim zaščitnim sredstvom, ki ne zaležejo več. Znanstveno rečeno, da je mrčes imun pred takimi sredstvi.

V takih slučajih je potrebno seči po močnejših sredstvih. Eno tako je „ditxion“, ki uniči takoj ves mrčes, katerega doseže. Je pa ditxion strup in zato pozor pri uporabi, ki je naslednja: Steklenico s ¼ kg ditxiona izpraznimo v primerno posodo, kamor smo že zlili pol litra vode. Dobro premešamo s primernim kosom lesa. Nato med neprestanim mešanjem dolivamo druge vode, tako da je vse mešanice za 3,5 in 4 litre. To mešanico zlijemo v škropilnico, in ta količina zadostuje za poškopitev kakih 80 m² površine. Če hočemo poškopiti notranji del hleva, moramo prej živino odgnati in paziti, da v jaslilih ni sena ali druge krme in da sploh ne bo med škropljenjem zadeta nobena krma in tudi ne voda. Škro-

Ameriška avtomobilska industrija

Sicer ne obvlada več svetovnega trga — 185 milijonov avtomobilov na svetu

Spričo poskusov, da bi prišlo med velikimi evropskimi avtomobilskimi tovarnami do sporazuma za vskladitev avtomobilske proizvodnje in avtomobilskih cen, in sicer da bi tako preprečili prodiranje ameriške avtomobilske industrije v Evropo, bo gotovo zanimiv pregled o razmahu avtomobilske industrije v Ameriki in Evropi.

Avtomobilske tovarne v **Detroitu** so leta 1916 s proizvodnjo enega milijona avtomobilov zavladele na svetovnem področju avtomobilske industrije, leta 1929 je iz Detroita odšlo že pet milijonov avtomobilov, a leta 1937 so bila izmed štirih avtomobilskih vozil, ki so bila izdelana na vsem svetu, kar tri iz Detroita.

Po drugi svetovni vojni je nastopil **nov razvoj**, in sicer v prid avtomobilski industriji v Evropi: na Angleškem so nastala nova središča avtomobilske industrije (Coventry in Birmingham), prav tako na Francoskem (Boulogne-Billancourt), v Italiji (Turin), v Zahodni Nemčiji (Wolfsburg), na Švedskem (Gothenbourg) pa tudi na Japonskem (Nagoya). Proizvodnja teh avtomobilskih središč in še nekaterih drugih po svetu je po letu 1958 presegla ameriško. **Letos bo ameriška avtomobilska industrija** po sedanjih računih pobila rekord iz leta 1955, ko so ameriške avtomobilske tovarne vrgle na trg 9.169.276 vozil, kamionov in osebnih avtomobilov. Pri vsej tej visoki ameriški proizvodnji bo proizvodnja izven Amerike letos dosegla 12 milijonov vozil.

Vsekakor bodo Združene ameriške države ostale še vedno največji proizvajalec avtomobilov v svetovnem merilu, vendar bo njihov delež na svetovni proizvodnji nadoval od leta do leta. V Ameriki ima že 80 od sto družin vsaj po eno vozilo; na domačem trgu se bo razpečavanje avtomobilskih vozil širilo v razmerju z naraščanjem prebivalstva pa tudi glede na okolnost, da si bodo posamezne družine nabavile po več vozil. V tem pogledu so okoliščine izven Amerike, **posebno v Evropi bolj ugodne**, ker so še vedno širše ljudske množice brez lastnega vozila. Danes so zato večje možnosti za razvoj proizvodnje in za povečanje prodaje, in sicer nekako takšne, kakor so bile v Ameriki med letom 1910 in 1929. V desetih letih med 1. 1952 in 1962 se je število avtomobilov v Ameriki dvignilo za 48 od-

sti 1920 in 1930 so ameriške tovarne izvažale več avtomobilov, kakor so jih izdelale vse tovarne izven Amerike na svetu. Po letu 1930 so se evropske tovarne tako opremile, da so lahko pričele z množičnim izdelovanjem vozil. Pričele so uvajati manjša vozila, ki pa so bila kljub evropskim cestam, pa tudi širšim množicam po svoji ceni.

Odprte so nove možnosti drugod po svetu

V Severni Ameriki, v zahodni Evropi in Avstraliji je avtomobilski trg že močno nasičen, vendar se množičen trg drugod po svetu pravzaprav šele začel odpirati. Na Japonskem se je število registriranih avtomobilov v treh zadnjih letih potrojilo. Tam so se lotili zlasti izdelovanja lahkih tovornjakov. Večino avtomobilov so pokupila podjetja, ali pa jih uporabljajo kot „taxi“, uporaba zasebnih avtomobilov se je šele pričela širiti.

V prihodnje bodo važne avtomobilske trge predstavljale **Južna Amerika, Afrika, Srednji vzhod in Azija**. Južna Amerika se je pravzaprav šele začela zanimati za avtomobile. Južnoameriško prebivalstvo znaša dve tretjini prebivalstva zahodne Evrope, vendar je tam registrirana samo ena desetina vozil, ki jih imajo države zahodne Evrope.

Po športnem svetu

Duhovniki-športniki!

Avstrija ima v Obertraunu svojo športno šolo, kjer se pripravljajo športniki v raznih športnih panogah za svoje naloge kot športni učitelji. Pred kratkim se je vršil tu že šesti tečaj za duhovnike, ki imajo opravka z vzgojo mladine, pri kateri igra tu ravno šport in telovadba zelo važno vlogo.

Šestdeset katoliških duhovnikov (župnikov, kaplanov, teologov) iz vse Avstrije je sodelovalo pri tem tečaju, kjer so dobili vse potrebno, kar rabijo pri telesni vzgoji mladine. Seveda je dnevni program duhovnikov nekoliko drugačen kakor pri ostalih športnikih. Predvsem velja to za jutranjo mašo, ki se vrši v eni izmed telovadnic. Sicer pa imajo duhovniki prav iste športne panoge kakor ostali športniki in morajo izvajati vse vaje tako kakor drugi. To je povsem razumljivo, če hočejo skrbeti tudi za telesno vzgojo mladine, torej za njihovo telo, ki je posoda naše duše ali kakor pravi apostol Pavel: tempelj sv. Duha.

Olimpijske novice

O Amerikancih vemo, da imajo veliko prvovrstnih športnikov, ki z največjimi uspehi nastopajo na olimpijskih igrah. Sicer so postali v zadnjih letih Rusi zelo nevarni konkurenti ter jih v nekaterih panogah celo prekašajo (kar se je že parkrat zgodilo), vendar izgleda, da se Amerikanci dobro zavedajo tega in so zato podvzeli vse potrebno, da zopet pridejo na vrhunec njihovi športniki. Zadnji lahkoatletski dvoboj med Ameriko in Rusijo v Los Angelesu je prinesel krasno zmago Amerikancem. Potem pa pogledajmo še nove svetovne rekorde, ki so jih postavili njihovi športniki-plavalci pri izbirnih tekmah za Tokio. 200 m progo prsno je preplaval Chet Jastremski v novem svetovnem rekordnem času: 2:28,7, dopoldne je rabil za isto progo v predtekmah: 2:28,2 min. Nov svetovni rekord v 400 m mešano pri dekletih je postavila Donna de Varona s časom 5:14,9 min. Nič manj kot štirje plavalci so preplavali 100 m pod 54,0 sekund.

Indonezija bo poslala okrog 100 svojih športnikov in športnih funkcionarjev na olimpijske igre v Tokio.

Ker je premalo prostora v olimpijski vasi za vse prijavljene atlete in funkcionarje, je japonski olimpijski odbor odločil, da bodo spali po štirje atleti v eni sobi in ne po trije kakor je bilo prvotno določeno. Oni so namreč prvotno računali na 7500 atletov in funkcionarjev, sedaj jih pa bo 8138, torej

Zum Schulbeginn

Lehrbücher für alle Schüler
Schreibhefte
Schreib- und Zeichenpapiere
Landkarten

pimo pa samo po stropu in po stenah, torej ne po ležišču in jaslilih. — Vsaj par ur naj živina ne pride v hlev. Med tem bo poginil ves mrčes.

Z 1 kg ditxiona napravimo 16 litrov škropiva, ki zadostuje za škropitev 300 do 350 kvadratnih metrov površine.

Alles für die Schule

Federn und Bleistifte
Tusche und Farben
Reißezeuge und
Zeichenutensilien

DRUŽINSKO PRATIKO ZA LETO 1965

- že lahko dobite. Je že izšla. Naročite
- jo lahko tudi naravnost pri Mohorjevi
- družbi v Celovcu. — Stane 7.— šil.

Izgrebniki za krompir - Sadne stiskalnice
Parilniki - Drobilniki za krmo - Dvokolesa - Mopedi itd.

Johan Lomšek

TIHOJA 2, P. Dobrla ves — Eberndorf
Telefon 04237 246

Zahtevajte cenike! Ugodni plačilni pogoji!

Buch- und Papierhandlungen

CARINTHIA

Klagenfurt, Völkermarkter Ring 25
Sternallee 5

Wolfsberg, Johann-Offner-Straße 30
Kötschach im Gailltal
St. Veit a. d. Glan, Friesacher Straße

dine. Seveda je dnevni program duhovnikov nekoliko drugačen kakor pri ostalih športnikih. Predvsem velja to za jutranjo mašo, ki se vrši v eni izmed telovadnic. Sicer pa imajo duhovniki prav iste športne panoge kakor ostali športniki in morajo izvajati vse vaje tako kakor drugi. To je povsem razumljivo, če hočejo skrbeti tudi za telesno vzgojo mladine, torej za njihovo telo, ki je posoda naše duše ali kakor pravi apostol Pavel: tempelj sv. Duha.

Pri nas na Koroškem

iz življenja naše akademske mladine

(Nadaljevanje s prejšnje strani)

sestanki in razna srečanja, kot so bile n. pr. preja ali teritev, ko so si krajšali čas s petjem, nastopi godbenikov in pripovedovanjem raznih zgodb. Po začetku pismenosti se je položaj zboljšal, ker so se z ustanavljanjem osnovnih šol povečale možnosti ljudske izobrazbe.

S preokretom leta 1848 je napočil popolnoma nov čas. Bivši tlačan je postal svoboden. S temi svoboščinami so se rojevale nove težave. Manjkalo je izobraženih ljudi, pa tudi utrakvistična osnovna in nemška srednja šola sta odvzeli slovenstvu mnogo naraščaja. Začela so se ustanavljati prva slovenska prosvetna društva. Med najlepšim razmahom prosvetnega delovanja je izbruhnila leta 1914 prva svetovna vojna. Po plebiscitu so bila razpuščena vsa slovenska prosvetna društva. V naslednjih letih pa so se ustanovila skoraj vsa na novo. Po koncu druge svetovne vojne so se morale najprej celiti rane, ki jih je zadala sedemletna nacistična strahovlada. Politični položaj med koroškimi Slovenci je prva poveljna leta kvarno vplival na društveno delovanje. Kljub vsem težavam pa se mora priznati, da so društva vršila svoje poslanstvo. Prilagoditi pa se morajo novim razmeram, ako hočejo obstajati še za naprej.

V petek, dne 4. septembra, dopoldne je predaval živinozdravnik dr. Luka Sienčnik o „Sodelovanju klubov politično-ideološki opredelitvi koroških Slovencev“.

Najprej je poudaril, da med obema vojna-

ma med koroškimi Slovenci ni bilo nobene ideološke razdvojenosti. Toda po letu 1945 se je položaj spremenil. Sledilo je žalostno obdobje medsebojnega blatenja in obtoževanja. Toda potrebe časa narekujejo skupno narodno delo. Po podpisu državne pogodbe, 15. maja 1955, se je ustanovil v Celovcu koordinacijski odbor obeh osrednjih slovenskih organizacij za skupne nastope v narodnih vprašanjih. Tudi popreje ni manjkalo teženj po skupnih nastopih. Govornik je pri tem omenil društvo „Enotnost“, ter zaključil svoja izvajanja, da se moramo potegovati vsepovsod za sodelovanje, kadar gre za naše slovenske interese.

Popolodne je govoril gospod deželni glavar Ferdinand Wedenig o temi „Österreich und die Kärntner Slowenen“.

Uvodoma je poudaril, da je usoda koroških Slovencev v prvi vrsti odvisna od tega, v kolikor bodo sami zmogni ohraniti si do to, ki so jo prevzeli od prednikov. Gospod deželni glavar, ki je sam osebn doživel razvoj na Koroškem od začetka tega stoletja pa do danes, je podal najprej zgodovinsko sliko vse te dobe. Nato je prešel na razvoj po letu 1945, na ureditev dvojezičnega osnovnega šolstva ter vprašanja Slovenske gimnazije v Celovcu. Poudaril je, da je koroška deželna vlada pripravljena reševati vsa odprta manjšinska vprašanja v sodelovanju z zastopniki slovenske narodne skupine. Ob koncu je še izrazil osebno željo po razumevanju med obema narodoma na Koroškem ter opozoril na škodljivost ekstremističnih stremeljenj.

J. W.

Ivo Kermavner

Grand Prix Jugoslavije v moto-krosu na Ljubelju

Organizacijski komite prvega krosa z motorji za „Veliko nagrado Jugoslavije“, ki bo 13. tega meseca (ob 14. uri) na standardni progi na Ljubelju nad Trzinem, je v zadnjih dneh prejel številne dokončne prijave priznanih dirkačev iz tujine. Startni seznam je izpopolnjen že tako daleč, da lahko zapišemo, da bo letošnji kros na Ljubelju zares na evropski ravni. Med 23 tujimi prijavljenimi dirkači je namreč nekaj takih, ki so na 14 preizkušnjah po raznih evropskih državah, ki so štele za letošnje svetovno prvenstvo, odločno posegli v borbo za najboljša mesta.

V podrobnem so se za ljubeljski kros prijavili doslej tile dirkači: 250 ccm: Holmquist, Ramberg, Soeder, Olsson (vsi Švedska), Grigoriev, Arbekov, Draugs (vsi SZ), Huber, K. Leitgeb, Dvorak, Bratza, Huempfer, Bauer, Kneisl, Shadler (vsi Avstrija), Muehl, Jankers (Nizozemska), Johannssen (Danska) in Hoelzle (ZRN); 500 ccm: Pardigon (Francija), Hanson (Švedska), Niesel, Hoelzle (oba ZRN) in Unterhuber (Avstrija).

Prireditelji pričakujejo v prihodnjih dneh še potrditev preliminarne prijave številnih tekmovalcev iz Italije, Bolgarije, ČSSR, Francije, Švice, ZRN in Belgije. Vse kaže, da se bo za bližnje tekmovanje prijavil tudi svetovni prvak Joel Robert iz Belgije.

Bodi vesel!

V predpustnem času si ljudje privoščijo veselja v obilju. Povsod nas vabijo na najrazličnejše prireditve z veselimi sporedom. Kjer le deluje igralska skupina, za pustni čas že iz tradicije pripravijo pustno zabavo s primerno veseloligro. Kioski in ogali po vaseh so polni plakatov z vabili na ta ali oni ples ali veselico. Tudi kino-podjetja se potrudijo, da svojim obiskovalcem za ta veseli čas pripravijo zabaven film. In tudi pustne šeme poskrbijo, da minejo dnevi pred pustom v znamenju norosti.

Pri vsej tej obilici razveseljevanja in zabavnih prireditev se pa le smemo vprašati, ali ni večkrat meja prekoračena in da se katoliški fant ali dekle le mora vprašati, ali more brez pridržka posegati te prireditve, ne da bi se povprašal pred vestjo ali je dovoljeno ali ne. Danes si skušajmo odgovoriti na vprašanje: v čem je pravo veselje; drugič pa o raznih vrstah zabave.

Nekdo je zapisal: „Svetnik, ki bi bil žalosten, bi bil žalosten svetnik.“ Vsak mlad človek je vesel; in prav je tako. Smemo celo trditi, da bi brez veselja ne bil pravi katoličan. Dekleta, ki so bila na tečajih v gospod. šolah, katere vodijo šolske sestre, večkrat priznavajo še v poznih letih, da je bil njih najveselejši čas takrat, ko so bile v sestrski skupnosti v samostanu. To je bil čas njihovega najlepšega duhovnega življenja in zato tudi njih največjega veselja in notranje umirjenosti.

Moremo pa biti veseli na znotraj in na zunaj; to se pravi, da bije srce polno veselja in notranje sreče, katero pa ohranjamo predvsem zase in zunanji svet morda niti ne slutiti, kako je lepo v moji duši. Navadno pa niti ne moremo tega notranjega veselja pred svetom skrivati in zato se človeku že na obrazu bere, da mu je duša vesela.

Znotraj bomo veseli, če bomo stalno v milosti božji. To, kar jemlje mir in nam kali veselje, je zavest, da morda ne živimo čisto po božji volji; to so zlasti nekatere vrste grehi. Človek, v čigar duši je Bog, človek, ki razume, da je s krstom prejel nadnaravno bogastvo, ki se zaveda, da je z milostjo zadobil pravice božjega otroka in da hodi pod varstvom večne resnice edino pravo pot življenja, tak ne more biti žalosten. Morda trpi, ima težave in ga tarejo bridkosti, a vse to mu resničnega veselja vzeti ne more nikdar.

To veselje in mir duše more skaliti samo nesreča grešnega padca in zablode od prave poti. Kako se je veliki Avguštin zahvaljeval Bogu za milost spreobrnjenja, ko je po dolgih letih tavanja od zmote do zmote in od pregrehe do pregrehe končno našel Gospoda: „Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v tebi, Gospod.“ In ali mar ni res, da je duša po dobri spovedi zopet srečna?

Na zunaj pa je človek vesel, kadar mu notranje veselje in notranji mir, ki mu polni dušo, izžareva iz vsega njegovega udejstvovanja. Če je tak človek veselega značaja, tem bolje. Skušal bo svoje naravno,

ZA MLADINO IN PROSVETO

Ni vse . . . vseeno . . .

Ta vprašanja, ali bolje ugovori so jasen in odkrit zagovor verskega indiferentizma, verske brezbriznosti. To je danes najbolj razširjena bolezen. „Res je, da je materializem zajel ves svet, a ta končno le olajša in pripravlja pot indiferentizmu: zmaterijalizirani človek otopi za vero, postane brezbrizen, indiferenten. Vseeno mu je: sprejeti pravo ali nepravo vero. Če se odloči za kako vero, se pri tem večkrat ozira na število znanih, slavnih in zaslužnih mož, pripadajočih tisti veroizpovedi. A navadno v imenu olike in civilizacije zahteva strpnost do vseh verstev; razumijivo: saj prav v tem je brezbriznost, da so mu vsa verstva enako dobra. Toda po drugi strani neusmiljeno pobija katoliško Cerkev. Očita ji versko nestrpnost in prenapetost, ker pod kaznijo

izobčenja zahteva vero le v tiste resnice, ki jih ona uči. Zato se indiferentizem poslužuje drugega načela; to deluje kot uspalno sredstvo na človeka: „Številne veroizpovedi so le različne poti v večno življenje in je vseeno, katero izbereš.“

Znano je, da moderni človek ne zna več logično misliti. To je glavni vzrok, da tudi verni podležejo indiferentnim parolam. Če bi znal logično misliti, bi na mah spoznal nespamet takih gesel. Saj trditev, nauk ne more biti istočasno resničen in neresničen. Vzemimo samo nauk o presveti Evharistiji: mi katoličani verujemo v Jezusovo pričujočnost v sveti Hostiji, evangeličani pa to pričujočnost tajijo.

Torej ni vseeno!

Iz filmskega sveta

NEZADOVOLJNI V PULJU

V Pulju imajo vsako leto festival jugoslovanskih filmov, kjer skušajo oceniti vsakoletno proizvodnjo filmov, ki so izdelani v Jugoslaviji. Tako je bilo tudi letos, a pri tem je prišlo do močne kritike na račun celotne državne proizvodnje filma. Tako pravijo, da je letošnji festival zelo razočaral, kar zadeva kvaliteto predvajanih filmov. Take kritike je slišati po vsakem puljskem festivalu, vendar se zde letošnje še posebno upravičene, ter so zato tudi posebno ostre. Kritiki tožijo, da na letošnjem festivalu ni bilo vi-

veselo razpoloženje spremeniti v nadnaravno. Če pa po naravi ni vesel, se bo pač nekoliko potrudil in tako veselje bo še bolj zaslužno.

Nič ne bo vleklo ljudi bolj h Kristusu kot veselje pravega katoličana. V tem je veliko poslanstvo katoliškega optimizma: „Saj ve vaš Oče, ki je v nebesih, česa potrebujete, . . . zato ne skrbite . . .“ Odtujeni bodo videli, da je človek v Kristusu srečen in bodo rekli: „Lepo je biti katoličan, saj ga vidimo, kako je vedno vesel. Poskusimo še mi.“

Takšno je veselje katoličana in to veselje je neizmerno bolj osrečujoče kot marsikatero onih, katero obetajo plakati na kioskih in vaških ogalih. Zato bo katoliški fant in dekle šel le na tisto zabavo, kjer ni nevarnosti, da bi varljivo veselje okužilo resnično radost njegovega srca.

deti resnično kvalitetnih filmov, ki bi pomenili korak naprej od tistega, kar je bilo doseženo v jugoslovanski filmski produkciji doslej. V filmih se veliko govori o humanizmu, toda ta humanizem je retorično deklamiranje ali pa sentimentalnost. Posebej očita kritika, da se filmski ustvarjalci preveč izogibajo prikazovati jugoslovansko stvarnost in splošno človeške probleme.

V RUSJI NI FILMSKE KRIZE

Medtem ko skoro vse evropske države preživljajo težko filmsko krizo, je v Sovjetski zvezi film v največjem razvoju. Saj so v zadnjih petih letih odprli Sovjeti kar 2640 novih kino-dvoran in tako jih trenutno štejejo nad 129.000. Pri tem so sicer vštete tudi kinodvorane raznih klubov in organizacij. Tudi zanimanje za kino-predstave je med Rusi vedno večje. V zadnjem letu je narastlo število obiskovalcev kina preko štiri milijarde. Filmska podjetja, ki so seveda vsa v državnem vodstvu, izdelajo letno okrog 200 novih filmov.

DŽINGISKAN NA PLATNU

Nemci pripravljajo monumentalni film o mongolskem poveljniku Džingiskanu. Pred kratkim so začeli snemalno dela, katera vodijo v sodelovanju z Angleži in Jugoslavo. Režijo vodi Amerikanec Henry E. Levin, glavni igralci pa so James Mason, Steven Boyd, Omar Sharif in Eli Wallach. Stroški za film bodo presegli 17 milijonov nemških mark.

takih slučajih smo se tiščali v izkopanih jamah kot jazbeci.

Prehodili in prevozili smo se veliko v tem vojnem času. Na Rusko-Poljskem smo bili do 25. novembra. Od tam smo prišli v Karpate. Prepeljali smo se eno postajo pred mesto Kameona, v kateri je bil Rus. V predmestju je imela ruska infanterija že izkopane rove, našim pa se je posrečilo jih prepotiti. Zapodili smo jih v treh dneh 25 km po dolini proti gališki meji. V Kameni so oropali Rusi vse prodajalne in gostilne. Tudi poštna nabiralnice so razdrli in en del mesta zažgali. Strašno je bilo pogledati opustošeno mesto. Dne 8. decembra smo šli iz te doline bolj na desno k mestu Okormožu. Tudi tukaj so se morali Rusi po daljšem boju umakniti. Dne 6. januarja pa smo šli v Bukovino proti Kirlibabi. Na tej postojanki so bili Rusi dobro utrjeni in zato je divjal hud boj, v katerem je zaradi visokega snega posebno artilerija hudo trpela.

Pri Kirlibabi sem zbolel vsled pretežkega vzdigovanja topov in municije. Zdravnik me je poslal v bolnišnico v Celovec, od kjer Vam pošiljam pozdrave.

„Bajonet auf!“

Piše Alojz Podmiljšek od 17. pešpolka iz Kolovrata.

Dragi prijatelj! Velikokrat sem nameraval Ti kaj sporočiti o Galiciji. Galicija je res velika dežela, raste le pšenica, oves in pesa, posebno krompir. Dokler smo krompir imeli, je bilo dobro; sem ga kar dvakrat na dan kuhal; bili smo pa tudi vsi mesarji za prašičke in goske; en čas je bilo te živali do-

Otroški kotiček

MIŠ in slon

Miška je padla v luknjo in se ni mogla spraviti iz nje. Žalostno je cvčila, toda nihče je ni slišal. Že je mislila, da bo poginila v luknji, tedaj pa je prišel mimo slon, vtaknil je rilec v luknjo in izvlekel miško.

„Hvala ti, slon! Rešil si mi življenje in oddolžila se ti bom,“ je rekla miška.

„Kako se mi boš ti mala miška oddolžila?“ se je zasmejal slon in odšel.

Čez nekaj časa so slona ujeli lovci, zvezali so ga z vrvmi, da ga bodo drugi dan odpeljali.

Bila je noč. Slon je žalostno ležal na tleh in napenjal vse sile, toda vrvi ni mogel pretrgati.

Tedaj pa je prišla od nekod mala miška in začela gristi vrvi. Glodala je, glodala in preden je sinila jutranja zarja, je osvobodila slona.

„Vidiš, slon,“ je rekla miška. — „Izpolnila sem besedo. Tudi miška zmora nekaj, česar ne zmoraš ti s svojo silo.“

Prvikrat v šolo

Lastovke so odletele, gozd se je v zlato odel, Mihec naš pa je to jutro v šolo prvikrat odšel.

„Kam?“ je vprašal kos zvedavi. „V šolo!“ — „Grem še jaz s teboj!“ „Beži, beži! Kaj bi s kosi v šoli, kljun rumeni moj?“

„Žvižgati bi vas naučil.“ „Nič žvižganja v šoli ni! Tam učitelj nas otroke brati, pisati uči.“

Vida Brestova

FILMSKI FESTIVAL V BENETKAH

Med najvažnejše mednarodne filmske festivale smemo šteti tovrstna filmska srečanja v Benetkah. V četrtek, 27. avgusta, so odprli letošnji festival, ki bo trajal do 10. septembra. Poleg glavnega festivala, kjer bodo ocenjevali najboljša filmska dela, sta na sporedu še dve filmski reviji. Pri eni gre za predvajanje filmov, ki so se že udeležili drugih festivalov, pri drugih pa posebej za filme iz skandinavskih držav.

sti, pozneje, meseca oktobra, je bila dobra repa in štori od zelja. Omenim Ti pa tudi, da sem bil jaz že ujet od Rusov dne 31. avgusta, pa sreča mi je bila mila, da sem jim ušel; so toliko streljali na me, pa me ni zadela nobena krogla. Potem smo se umikali tri dni in tri noči. Dospeli smo blizu Grodeka, tam smo počivali in 7. septembra nas je oblegla prva huda slana; potem smo marširali na boj. Okrog 12. ure sem delil me-nažo v najhujšem ognju. Podal sem neke-mu tovarišu kos mesa, in ko ga je ravno hotel vzeti, ga je zadela krogla v prsi, bil je takoj mrtev in poleg mene še veliko drugih tovarišev.

Na praznik Malega Šmarna je bilo grozno; 12. septembra smo se zopet umaknili, ko smo pustili veliko število mrtvih, še več pa ranjenih. Potem smo pa marširali noč in dan, v dežju in blatu; prenočevali smo na cesti v blatu ali na njivi ali v cerkvi, tudi na pokopališču sem prenočeval, pa me ni bilo nič strah, ker je bila smrt vedno pred nogami. Ko smo začeli nazaj za Rusi marširati, smo prišli dne 11. oktobra zopet v ogenj; 22. oktobra so mi granate razbile kuhinjo in moral sem tudi jaz v ognjeno črto. Na praznik Vseh svetnikov smo bili zvečer v strelnih jarkih kakih 500 korakov daleč od sovražnika. Začeli smo rožni venec skupno moliti, pa prihajali so čimdalje hujši pozdravi od Rusov in smo morali rožni venec pustiti in začeti streljati, in streljali smo celo noč, in ko je napočil dan, zaslišimo poveljnika: „Bajonet auf, hura!“ Spogledali smo se in tudi mi ponovimo besedo „hura!“ in z veliko korajžo planemo; ko smo prišli

Z gališke fronte

SO PISALI O PRVI SVETOVNI VOJNI

Ko se danes peljem iz bele Ljubljane proti bojnemu polju, srčno pozdravljam tem potom vse znance in prijatelje. Posebno se zahvaljujem onemu sosedu, ki je stal ob strani ob boleznih moje žene in še sedaj opravlja dela usmiljenja. Naj mu povrne Bog, ker jaz mu sedaj ne morem. Kdor v sili pomaga, dvakrat pomaga!

Iz Rusko-Poljske v Bukovino

Topničar Filip Skvarča iz Šebrelj na Gorškem, ki služi pri gorski havbični bateriji št. 2, polk 3., je poslal sledeči dopis:

Ker vem, da radi berete, kar je iz vojske pisanega, zato sem se namenil, da tudi jaz napišem par skromnih vrstic. Seveda kako učeno ne morem pisati, ker sem preprost kmečki fant, ampak tako po domače bom pa že malo povedal o tem, kar sem sam skušal. Ako je človeku smrt vedno za petami, si lažje tiste dogodke zapomni. Namenil sem se napisati, kako smo se imeli v prvih šestih mesecih vojske pri gorski havbični bateriji.

Moram reči, da smo imeli srečo, za kar gre čast in hvala Najvišjemu nad nami, ki nas je varoval tako, da od nas ni nobeden ujet, ubita pa sta samo dva. Prvi je bil zadet dne 1. septembra Franc Kirbiš iz Spodnje Štajerske. Zadeti je bil v desno stran prsi;

in je čez tri dni umrl med vožnjo v bolnišnico. Takrat smo bili pred mestom Ojolu na Rusko-Poljskem. Drugi pa je padel rezervist Vindiš ravno tam. Bodi jima zemljica lahka!

Ranjeni so bili trije. Prvi je bil ranjen četovodja Lojavec dne 1. septembra. Ranjen je bil od šrapnela v levo nogo. Zdaj je že zdrav in opravlja svojo službo. Drugi je bil ranjen od šrapnela v levo ramo nek nemški kanonir. Tretji pa fenrih Fer. Oba sta bila ranjena dne 4. novembra v hudem boju pri Krakovem.

Dne 14. oktobra je umrl četovodja Seidl, zadet od srčne kapi. Bilo je tako-le: Zvečer smo spali kakor zmeraj pri topovih v izkopanih in pokriti jami. Ko ravno dobro zaspi-mo, pa nas pokliče straža, da moramo vstati in streljati na sovražnika, ki namerava naskok na našo infanterijo. Hitro skočimo k topovom, da se pripravimo za streljanje. Seidlnu smo klicali, da naj vstane, pa nismo dobili nič odgovora. Gremo v jamo in ga začnemo buditi, pa brez uspeha. Nato posvetim in vidim, da je Seidl v smrtnem boju. Poklicali smo sanitetce in zdravnika, ki pa je rekel, da ni več pomoči zanj. Čez četrtr ure je izdihnil svojo mlado dušo. Pokopan je na Rusko-Poljskem blizu mesta Vinjari. Naredil sem mu iz deske križ in nanj zapisal njegovo ime samo s svinčnikom, ker drugega nisem imel.

Človek si ne more niti predstavljati, kaj je vojska, ako sam ne čuti. Velikokrat sem bil v taki črti, da se od dima ruskega streljanja ni videlo niti pet korakov daleč. V

P ∞ I ∞ S ∞ A ∞ N ∞ O

B ∞ R ∞ A ∞ N ∞ J ∞ E

Avtomobilska nesreča

Fred Steffens, poročevalec ilustriranega tednika „Svet v slikah“, je bil klican k telefonu. Prijatelj policist mu je sporočil, da se je v bližini izven mesta pripetila strašna nesreča: Dva avtomobila sta v nagli vožnji tresčila skupaj.

Fred je brž vzel svoj fotoaparāt, sedel na motorno kolo in hitel na kraj nesreče. Je pa le prav, če ima človek prijatelje pri policiji. Kolikokrat je na ta način prvi zvedel za nesreče in tako prehitel poročevalce drugih časopisov. Šef je bil ravno iz tega razloga s Fredom nadvse zadovoljen.

Že po nekaj minutah vožnje je zapazil večjo gručo ljudi. „Gotovo se je tu zgodila nesreča,“ je mrmral sam pri sebi in počasi ustavil motorno kolo. Prerinil se je skozi množico, ki je silila na kraj nesreče. Nekaj policistov je komaj zadrževalo radovedneže, ki so si na vsak način hoteli od blizu ogledati ponesrečenca. Oba avtomobila sta ležala kot meločljiv kup pločevine, žice in drogov sredi ceste. Kot dve divji zverji, ki sta se spopadli in obležali...

Fred se je pri policaju izkazal s svojo časnikarsko izkaznico in je zato smel na kraj nesreče. Pravkar so uslužbenci Rdečega križa izmotali vozača iz rdečega avta. Moral je biti takoj mrtev. Pogled nanj je pretresel celo Freda, ki je bil vendar že na marsikaj navajen. Iz avta je neprijetno dišalo po vinu in bencinu. Prevrnjen zaboj z razbitimi steklenicami je ležal na raztrganem sedežu. Mladi vozač je bil gotovo pijan; očividci so pravili, da je z blazno naglico vozil okoli ovinka in se zaletel v nasprotni voz.

Poročevalec je brž naredil nekaj posnetkov. Mrlič, prevrnjen zaboj, avto in cestni ovinek so se mu zdele najzanimivejše slike. Nato je stopil k drugemu vozu.

Pa je začuden obstal. Kako, za vraga, je stari duhovnik tako hitro sem prišel? Duhovnik je pravkar pokleknil k vozaču drugega voza in mu podelil sv. maziljenje. Fred sicer ni vedel, kaj počenja duhovnik. Še nikdar ni bil zraven, ko je duhovnik komu podelil sv. poslednje olje.

„Mož je že vendar mrtev,“ se je začuden Fred obrnil do policista, ko je videl, da duhovnik mazili ponesrečenca na čelu in zraven nekaj latinsko moli.

„Pravkar je še dihal,“ je odvrnil policist. „In je možno, da še živi. Sicer pa sme duhovnik v dvomnih slučajih podeliti zakrament pogojno.“

Duhovnik se je dvignil, še enkrat blagoslovil ponesrečenca in si nato obrisal potno čelo. Ni bil več mlad; poletno sonce je

z vso močjo pripekalo in tam ob drevesu je bilo prislonjeno staro, oguljeno kolo, s katerim se je pripeljal bogve od kod.

Fred se je obrnil s prav časnikarsko radovednostjo k duhovniku: „Vi ste katoliški duhovnik, kot vidim. Kako ste pa mogli tako hitro poznati, da je ta mrlič katolik?“

Duhovnik ni odgovoril. Sklonil se je in pobral med ruševinami ob mrliču košček lesa, na katerem je pod razbitim steklom visel kos papirja. S težavo je poravnal papir in ga dal časnikarju. Bila je slika lurske Matere božje.

„Glejte, ta slika je visela na varnostnem steklu spredaj. Mrtvi jo je imel tako vedno pred očmi. In slučaj — jaz pravim: božja previdnost — je hotela, da je pri nesreči ta podoba bila komaj dobro ped pred očmi ponesrečenca. Njegove oči so bile obrnjene vanjo. Prav gotovo je njegov zadnji pogled veljal Materi božji. Zato sem mu takoj podelil sv. zakramente, posebno, ker je verjetno še živel.“

Le s težavo, sunkoma je odgovarjal duhovnik. Še vedno je lovil sapo, utrujen od nagle vožnje s kolesom na kraj nesreče.

Fred je vrnil sliko. Bilo mu je nerodno. Ni vedel, kaj bi rekel.

„Marija ga pa le ni varovala, da se ne bi ponesrečil,“ je nazadnje zamrmral.

„To ne,“ je pritrdil duhovnik. „Saj to ni ravno njena naloga. Poskrbela pa je kot dobra mati, da je v milosti umrl, o čemer sem prepričan.“

„No, da, slučaj,“ je menil zaničljivo Fred. Pa je vendar fotografiral tudi malo podobno.

Rešitelj v stiski

Moje sorodstvo ni kar tako „od muh“. Eden od stricev je na primer neke na podeželju šolski nadzornik. Tamkajšnja okolica je pravzaprav zelo osamljena in dolga; tja ne pride drugo motorno vozilo kot le poštni avtobus, do katerega pa ta moj stric ni preveč prijazno razporejen. Uporablja ga le tedaj, kadar mu njegov zvesti družabnik — motorno kolo — odpove poslušnost in ne gre več naprej. A to se, hvala Bogu, zgodi le redkokdaj, tako vsaj zatrjuje moj stric.

Nedavno pa se je to le zopet prigodilo, ko je šel neko sončno jutro nadzorovat šolo v Zgornje grupe. Peljal se je s svojim zvestim „konjičkom“ po slabi cesti in že je v daljavi zagledal skozi drevje čebulast cerkveni stolp.

glasno molijo rožni venec, angelovo češčenje, Pod tvoje varstvo itd.

Jaz sem, hvala Bogu, zdrav. Parkrat sem že moral teči, kar so me noge nesle, da nas niso Rusi s strojnimi puškami vred ujeli. Potem, ko smo pešcem ušli, pa kar naenkrat pridrvi cela truma kozakov nad nas. Tako smo skočili k strojnimi puškam, da še drug drugega ni imel časa pogledati. Kar v naročju smo držali strojne puške, pa smo začeli streljati na kozake in smo jih le prepodili, veliko tudi ubili.

Mama, uši je pa toliko vrst, da res ne vem, ali so tudi kranjske vmes ali ne.

Pa mi še kaj pišite, saj druge tolažbe tako nimamo kakor Boga, in pa, če dobimo kako pismo od domačih.

Z Bogom! Pozdravite vse sosedel!

Vaš Sin N. N., četovodja.

Iz Belgije na Rusko-Poljsko

Franc Debeljak, doma iz Kokrice pri Kranju, ki je bil pri avstrijskih motornih baterijah na nemško-belgijskem bojišču, piše iz Wittstocka, kjer je v bolnici:

19. marca 1915.

Danes je praznik sv. Jožefa. Pri nas imamo prav slabo vreme. Ves dan dežuje in sneži, tako da je prav dolgočasno. Da si skrajšam čas, Vam hočem povedati, kako se mi je godilo zadnji čas. Dne 10. februarja smo šli iz Ostende ter smo se vozili dva dni do mesta Marienburg na Nemško. Tam smo čakali tri dni, ker niso bili Nemci še toliko blizu trdnjave, da bi vsi mogli streljati na njo. Dne 15. februarja smo pa šli naprej in smo prišli dne 18. februarja na

bo lurske Marije. Bog ve, nazadnje bo pa to še kaj posebnega. Ljudje imajo radi kaj misterioznega, skrivnostnega, kar jim draži živce.

„In pri drugem mrliču? Ali zanj ne veste, kakšne vere je bil?“

Duhovnik je žalostno zmajal z glavo: „Žal ne! Kar sami pogledajte. Mar se da iz te podobe spoznati, katere vere je bil?“

Fred se je ozrl po drugem mrliču. Osupel je ostrmel. Mladi mož je v krčevito stisnjeni desnici držal rumenega, kosmatega medvedka iz cunj. Steklene oči cunjaste živali so bedasto zrlle iz krvave roke na okoli stojče.

Poročevalec Fred je brž fotografiral. „Zares čudovito nasprotje!“ je mrmral med stisnjenimi zobmi.

„Končno je pa vseeno, na kaj človek veruje, česa se ob smrtni uri oklepa. Glavno je, da sploh kaj veruje,“ se je še enkrat obrnil k duhovniku, ko je bil s posnetkom gotov.

Duhovnika je kljub vročini streslo: „Mati božja ali cunjast medvedek? Mar je to res vseeno? Kar dajte in pišite v vaš časopis o tej primeri. Ne vem, če ne bo vsaj 90 odstotkov čitateljev občutilo nekaj kakor tajno grozo ob pogledu na to rumeno spako in bo uredništvo lista prejelo kopico ogorčenih ugovorov...“

Utrujen je duhovnik nato stopil po kolo, prislonjeno k drevesu in se počasi prerival skozi množico. — Podobno Matere božje iz Lurda pa je pobrala starejša žena. „Saj jo smem obdržati,“ je zaprosila stražnika.

„Kar vzemite jo. Saj ni nikaka dragočestnost. Pa tudi nesreče ne more pojasniti,“ je ta pritrdil.

„No, še malo, pa bomo tam!“ si misli. A tedaj dá motor čuden glas od sebe... in še enega ter se ustavi. In tako sta obstala — stric in motor — sama na prašni deželni cesti. Vsi stričevi poizkusi, da bi motor zopet spravil v tek, so ostali brezuspešni. Nato je globoko vzdihnil in zavlekel vozilo na kraj ceste, da bi mu nekoliko pregledal „obisti“.

Kar se tiče stričevega znanja o motorju, pa moram pripomniti, da si je sicer s pridnim študijem pridobil doktorat iz filozofije in je tudi drugače pameten mož, da pa je o notranjem ustroju motorja razumel toliko kot kak afriški zamorec v pragozdu o tem, kako je treba sestaviti davčno prijavo. Zato mu je treba še tembolj šteti v dobro, da si je upal lotiti se notranjosti motorja: zdaj

Rusko. Takoj smo začeli postavljati naše velikane Rusom nasproti. Delali smo vso noč vsi z veseljem, da prej uničimo trdnjavo. To smo tudi dosegli! Dne 20. februarja zjutraj ob 8. uri je padel prvi naš strel. Rusi so začeli hudo odgovarjati; zelo na gosto so padale granate in šrapneli in tudi zelo blizu nas. Pa to nam ni bilo dosti mar, ker smo se že navadili na francoske, ki so bile bolj goste kakor ruske. Tako smo le pokali, seveda dokler nismo dobili cilja, so bili naši strelji bolj redki. Ob 11. uri dopoldne smo pa začeli tako hiteti, da smo bili vsi premočeni. Tako smo delali do noči. Med nami je bilo nekaj mrtvih, nekaj pa hudo ranjenih. No, prvi dan nismo trdnjave vzeli, ker je zelo velika. Drugi dan smo zopet streljali, toda ob 2. uri popoldne smo morali iti stran, ker so bili ruski šrapneli in granate pregošče in prevelike naše izgube. Ko so pa Rusi prenehali streljati v našo baterijo, smo šli zopet nazaj in začeli iznova streljati. Ob 4. uri popoldne je bila ruska trdnjava, ki se imenuje Oswiec, naša.

Veliko sem videl, pa skusil dobrega in slabega, zdaj je pa prišla še bolezen. Ampak kaj mi fantje! Koliko je mož, ki imajo doma družine, pa jih ne bodo nikoli več videli. Kakšno žalovanje in jok je tukaj notri! Pozdravi! Vaš Francelj.

Strašen prizor iz Karpatov

Neki vojak, ki se je vojskoval v Karpatih, pripoveduje sledečo povest: Taborili smo v visokem snegu pod nekim gorskim sedlom. Ponoči so me poslali s poizvedovalnim oddelkom na vrh. Na nebu migljajo zvezde,

NA TRGU

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg
luna sanjava.
Vse v mraku mirno,
na vodnjaku samo
tih vetrc
z vodoj poigrava.

Noč trudna molči,
nezamudna beži
čez mestni trg
luna sanjava
in ruši pokoj
moji duši nocoj,
brezskrbno
pa ljubica spava.
Dragotin Kette

tu, zdaj tam je odvil kak vijak in ga je zopet previdno privil, da se ne bi izgubil. Najbolj pa so ga mešale številne, različnobarvno zaznamovane žice, izolirane s plastiko. Vsako od njih je preizkusil, da li ni slabo pritrjena in da zato najbrž nima stika. Pri tem delu se je vedno bolj potil, saj je postajalo vedno topleje, on pa ni našel napake pri motorju.

„Vžigalni svečki morate očistiti!“ naenkrat zadoni tanek otroški glas za njegovim hrbtom. Stric se obrne in zagleda pred seboj majhnega kratkohlavnega dečka z nekoliko potlačanim nosom in s pogumno in vedro zročimi očmi. Kar skoraj nekoliko osupel je bil stric nad dečkovim nastopom, vendar si ni pustil dvakrat reči: obe svečki je vzel ven in ju skrbno očistil in pregledal ter nato zopet pritrdil nazaj. Nato je zagnal motor — in, glej ga spaka: kdo bi si mislil? Motor je zopet lepo tekel, kot bi se nič ne zgodilo.

Toda moj stric tudi v tem trenutku ni pozabil na svojo častno službo in dolžnost, ki jo opravlja kot šolski nadzornik. Nehoté se mu nekaj posveti v glavi in vpraša malega bosopetca:

„Ti, dečko, kako pa, da nisi danes v šoli in se namesto tega potepaš tukaj po cesti?“

Bosopetec se postavi tik pred njim na prste in mu pogumno odgovori:

„Veste, zato ne, ker danes namreč pride v šolo gospod nadzornik in zato je gospod učitelj včeraj rekel, da naj vsi tepčki ostanejo doma, da mu ne bomo delali sramote pred gospodom nadzornikom!“

(Dan. Morsen — H. J.)

svetlo je, dasi ne sije luna. Naročeno mi je bilo sicer, da naj poizvedujem le na vrhu, a podam se še naprej do neke točke, kjer ni mogel biti sovražnik daleč. V tihi noči začujem tiho stokanje, ki nam pretresa mozeg. Grem gledat, kaj da je. Strašen prizor zagledam, ki ga nikdar ne pozabim, naj živim še tako dolgo. Neki ruski vojak leži napol zmrznjen naslonjen na neko drevo. Tiho me prosi v taki nemščini, da jo komaj razumem, naj ga prenesem na kak zavaro-van kraj, da ga ne razkljujejo jastrebi. Pove mi, da se je enkrat že prebudil iz nezavesti, ker ga je živega pričel kljuvati jastreb. Boj z izstradanim tičem je bil strašen, ker se je revež komaj premikal...

Topničarjevo pismo

Topničar Luka Tom iz Trojan je poslal svojim domačim sledeče pismo:

Dragi moji domači! Vam voščim vesele in srečne velikonočne praznike in veselo Alelujo! Danes je prvi spomladanski dan. Dan je lep in gorak, pa je bil tudi lepo pozdravljen! Noč in dan grmijo topovi, da se zemlja trese. Boji so čimdalje hujsi; kakor levi se zaganjamo drug v drugega. Naši so zmeraj hujsi; sovražnika potiskamo nazaj in mu prizadevamo velike izgube. Upam, da se v par mesecih zmagoslavno vrnemo domov.

Jaz sem še, hvala Bogu, vedno zdrav in vesel. Sem se že čisto privadil vojaškemu življenju. Vse pride, pa tudi vse mine. Tudi ta vojska bo minila, mogoče, da ni več daleč konec. Zdaj bo hitreje šlo, ker je lepo vreme.

za deset korakov skupaj, je bilo grozno klanje in oblegali smo sovražnika. Ko sem se ozrl okrog sebe, sem videl skoro vse na tleh in slišal klice na pomoč; potem smo se podali naprej še za tisoč metrov. 3. novembra sem dobil zopet kuhinjo; bil sem že štiri menaže izgotovil, peto menažo sem pričel izgotavljati, ko so nas zopet začele pozdravljati granate. 7. novembra sem bil ranjen od granate; poleg mene je bilo več mrtvih in ranjenih.

Potem sem prišel v bolnišnico, sedaj sem že peti teden v bolnišnici in se mi dobro godi, samo hrana je tenka, ozka in kratka. Mislim, da grem kmalu nazaj na bojno polje. Koncem januarja, mislim, bo odločilna bitka; gorje tistim, ki se je bodo udeležili. — Srčni pozdrav vsem, Smrkolovemu Jožetu pa povej, da naj počaka z ženitvijo, da jaz domov pridem. — Ostanem Tvoj zvesti prijatelj Alojz Podmiljšak.

Sin piše iz vojske

Draga moja mama! Prejel sem Vaše pismo dne 4. marca in se Vam prav lepo zahvaljujem, da se me še vedno spominjate. Mama, jaz sem vsak dan pripravljen umreti. V bitki smo že 57 dni. Ponoči in podnevi hodimo po gorah, kjer ni nobene hiše, sneg pa poldrug meter visok, pa kar iz snega napravimo hišo, kakor včasih doma, ko smo se otroci igrali. To napravimo zato, da smo varni pred hudo burjo, ki je strašna v teh krajih. Koliko fantov je že ozeblo v teh krajih!

Mama, ko bi Vi videli in slišali fante in može Kranjce, kako s solznimi očmi in

... namerite svoje korake ob
NAKUPU POHIŠTVA
v najsodobnejšo trgovino s pohištvo
na Zgornjem Koroškem

NAŠE IZREDNE PONUDBE

OMARE ZA DNEVNE SOBE
Orchov les s poliestrom, vdolan
bar in zasteklena polica . . . **3450.-**

NIZKE OMARE ZA DNEVNE
SOBE, orchov les s poliestrom,
predali in zasteklena polica . . . **1580.-**

BELJAK, GERBERGASSE,
NASPROTI APOLLO-KINA

GARNITURA ZA DNEVNO
SOBO, prvovrstno blago, razne
barve, velik prostor za posteljno
perilo . . . **2215.-**

SVETOVNI REKORD V CELJU

Slovenska atletinja Draga Stamejčičeva je v Celju izenačila s časom 10"5 svetovni rekord v teku na 80 m ovire. Z Jugoslovanko je že pet atletinj, ki so dosegle isti čas in sicer Nemka Bikkemayer (1960. leta), Avstralka Moore (1962), Nemka Balzer (maja letos) in predstavnica Sovjetske zveze Irina Press (9. in 29. avgusta letos).

GALLUSOVI PEVCI, POZOR!

Ze danes naznanjam, da bo prihodnja pevka vaja v soboto, dne 19. septembra 1964 ob 14. uri pri Heimlingerju. Obvestite se med seboj!

Pevovodja

POZOR! VARCUJTE Z DENARJEM OB ZACETKU SOLE!

Šola se bo začela, z njo pride skrb, kje dobiti denar. Če hočeš šolske potrebščine kupiti dobro in poceni, Ti jih nudi „PAPIERKÖNIG“. — Barvni svinčniki, 12 kom., dolgi, uporabni za barvanje, le 13.20 S. — Usnjate šolske nahrbtnne torbe od 66.— S. — Polnilna peresa „IVO-HAAS“ z enoletnim jamstvom od 22.— S. Le tisti kupec je prebrisan, ki misli: No, „PAPIERKÖNIG“ je z majhnim zaslužkom tudi že zadovoljen!

ANTON NOWAK - Papierkönig

KLAGENFURT—CELOVEC
Feldm.-Conrad-Platz 2 (Steirerhof)

ZA „NEDELJO NAŠIH STARIH“

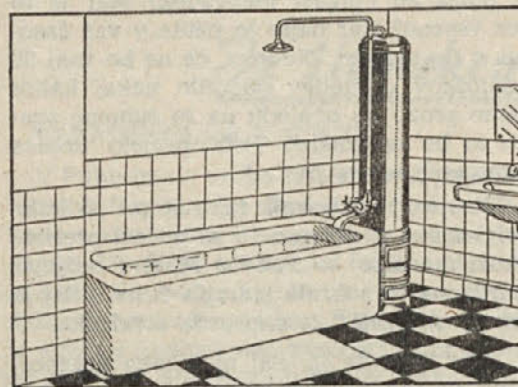
dne 27. septembra

Vam Družba sv. Mohorja priporoča naj-novejši molitvenik z velikimi črkami

„S L A V A G O S P O D U“

(Z rdečo obrezo v platno vezan 44.— šil., v fino črno usnje z zlato obrezo 70.— šil.)

Naredite veselje našim dedom in babicam s tem lepim darom!

Vse za vodno instalacijo (sanitarni material) dobavlja
PODJUNSKA TRGOVSKA DRUŽBA
Bratje RUTAR & Co.
Dobrla ves-Eberndorf tel. 04236-281

Velesejmske vesti

† Ravnatelj Karl Hellmich

Prejšnji teden je v Welsu nenadoma umrl g. Karl Hellmich, ravnatelj Osrednjega kmetijskega velesejma v Welsu. Pokojni je bil velik strokovnjak v pogledu organizacije velesejmov in se je neumorno baval za razvoj avstrijskih kot tudi ostalih evropskih velesejmov. Tudi v „Delovnem področju alpskih velesejmov“, katerega predsednik je ravnatelj Koroškega velesejma g. Gutschmar, tajnik pa g. Konficht, je bil zelo delaven in je njegova smrt napravila občutno vrzel zlasti v tem delokrogu.

Posebno velike zasluge pa ima pokojni za izgradnjo velesejma v Welsu in je v glavnem njegova zasluga, da je dosegel tako zavidljivo višino.

Nova pridobitev Koroškega velesejma

Po nedavnih poročilih bo do prihodnjega velesejma v Celovcu postavljena na razstavišču nova moderna lopa (hala), dolga 52 m, široka 18 m in visoka 12 m; zato bo v sredini predeljena, tako da bo razstavni prostor praktično še enkrat tako velik. Stroški gradnje so preračunani na približno 2 do 3 milijone šilingov.

Nova lopa bo v prvi vrsti namenjena možnosti povečanja prikaza izdelkov lesne industrije (raznih plošč itd.), da bo prišel še bolj do izraza lesni velesejem, na katerem pravzaprav leži glavni poudarek Koroškega velesejma.

Avstrija na Zagrebškem velesejmu

Avstrijske razstavljalke so na lanskem velesejmu v Zagrebu zabeležile zelo zadovoljive trgovske zaključke, zato se je za letošnji velesejem (ki je bil pred dnevi odprt) odločilo še več avstrijskih podjetij, da na njem prikazujejo svoje proizvode. Avstrijsko razstavo organizira Institut za pospeševanje gospodarstva Zvezne trgovske in obrtne zbornice.

Izvoz iz Avstrije v Jugoslavijo je v prejšnjih letih nekoliko nazadoval zaradi neugodnega položaja na jugoslovanskem deviznem trgu; l. 1963 pa je zopet nekoliko porastel in je znašal 880 milijonov šilingov.

Na letošnjem Zagrebškem velesejmu razstavlja nad 40 držav. Računajo, da bo vsch obiskovalcev nad 1,7 milijona. Velesejem bo trajal do 20. septembra t. l.

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

CELOVEC 412,1 m

NEDELJA, 13. 9.: 07.30—08.00 Duhovni nagovor. — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo. — PONEDELJEK, 14. 9.: 14.15—14.55 Poročila, objave. Pregled sporeda. — Zborovske pesmi. Pojejo zbori iz Jugoslavije, ki so se med 9. in 12. julijem udeležili pevskega tekmovanja v Spittalu ob Dravi. — 10 minut za športnike. — 18.00—18.15 Za naše male poslušalce. — TOREK, 15. 9.: 14.15—14.55 Poročila, objave. — Tako pojemo in igramo pod Dobročem in Peco. — SREDA, 16. 9.: 14.15—14.55 Poročila, objave. — Kar želite, zaigramo. — ČETRTEK, 17. 9.: 14.15—14.55 Poročila, objave. — Od Obirja do Jadrana... Glasbena oddaja. — PETEK, 18. 9.: 14.15—14.55 Poročila, objave. — Od petka do petka po naših krajih in pri naših ljudeh. — Zborovske pesmi. Posnetki s pevskega tekmovanja v Spittalu ob Dravi 1964. — SOBOTA, 19. 9.: 09.00—10.00 Od pesmi do pesmi — od srca do srca. — 18.25—18.45 Na dom obujaj mi spomin... Senčur v Ziljski dolini. — NEDELJA, 20. 9.: 07.30—08.00 Duhovni nagovor. — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo.

LJUBLJANA (327,1 m)

NEDELJA, 13. 9.: 7.15 Narodni in domači zvoki. 9.05 in 12.05 Poslušalci čestitajo. 14.15 Slovaška, poljska in bolgarska glasba. 23.05 Komorni koncert starejše vokalne in instrumentalne glasbe. — PONEDELJEK, 14. 9.: 8.05 Polke in valčki domačih viharjev. 10.15 Dvajset minut Chopinove glasbe. 15.45 Trio Avgusta Stanka in ansambel Mihe Dovžana. — TOREK, 15. 9.: 8.30 Slovenske narodne pesmi. 9.25 Vesele otroške pesmi in skladbe za zbor, klavir in violino. 12.25 Češka, romunska in bolgarska zabavna glasba. 14.50 Zvoki kitar. — SREDA, 16. 9.: 7.15 Narodni in domači zvoki. 20.35 Wagner, Tretje dejanje „Tristan in Izolde“. — ČETRTEK, 17. 9.: 9.25 „Veseli pozdravi“ za mladino. 14.35 Poslušalci čestitajo. 20.00 Četrtek večer domačih pesmi in napevov. — PETEK, 18. 9.: 10.15 Igra pihalna godba. 12.15 Kmetijska oddaja. 20.30 Italijanske narodne in umetne pesmi. 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih. — SOBOTA, 19. 9.: 14.35 Poslušalci čestitajo. 22.10 Oddaja za izseljence.

ŠOLSKE TORBE • AKTOVKE

Največja izbira
v specialni trgovini kovčkov
in torb

Muehlbacher

KLAGENFURT—CELOVEC
Rainerhof (Neuer Platz), tel. 50-45

Die Devise zum Schulbeginn:

Man kauft bei Warmuth!

Aus der Schuhabteilung:

Mädchen- und Knabenhalbschuhe in hübschen sportlichen Fasson, mit strapazierfähiger Gummisohle, Farben: Braun, Oliv, Schwarz, 6 Monate Sohlengarantie! Größe 27—30 S 89.— Größe 31—35 **99.—**

Sportlich-elegante Kinderhalbschuhe, Marke „Elefant“, in erstklassiger Ausführung, Farben: Braun, Oliv, Größe 27—30 S 139.— Größe 31—35 **149.—**

Die Großauswahl in modischen Qualitätsschuhen für die reifere Schuljugend!

Turnschuhe in blau-weißem Leinen Größe 27—30 S 35.50 Größe 31—35 S 37.50 Größe 36—40 S 42.50 Größe 41—46 S 45.—

Turnschuhe aus Leder, in Schwarz und Rot Größe 27—30 S 39.— Größe 31—35 S 45.— Größe 36—40 S 49.— Größe 41—46 S 53.—

Kinderschuhe in reizenden Fasson, Größe 27—30 S 59.—, 49.—, 36.—; Größe 31—35 S 69.—, 53.—, 39.—

Das große Sortiment in Gummi-Halb- oder Strapazstiefeln zu Warmuth-Preisen!

Schulartikel, wie Hefte, Schreibwaren, Zeichenbedarf usw. im 2. Kaufhaus!

Schultaschen aus Rindboxleder in stabiler Verarbeitung, Farben: Braun, Rot, Blau. — Spelt 79.—, Rindbox 140.—, 122.— **93.—**

Die gute Warmuth-Schulbekleidung!

Knabenanzüge aus 100% Kammgarn, in guter Ausführung knitterarm Größe 7 **498.—**

Knabenhosen, lang, aus Trevira mit Schurwolle knitterfest, leicht waschbar Größe 6 **206.—**

Knaben-Strapazhosen aus gutem Wollflanell Farben: Grau, Grün, Braun Größe 6 **127.—**

Schnürsamthosen, prima Strapazqualität, gut waschbar Farben: Oliv, Braun, Grau Größe 6 **110.—**

Ein großes Haus mit großen Leistungen!

WARMUTH UCO

VILLACH

Bundhosen aus Klettersamt Größe 6 **166.—**

Knaben- oder Mädchenjoppen aus 1 a Walkloden, wasserabstoßend, mehrere Farben ab **193.—**

Knaben-Sportmantel aus festem Popeline, mit einknopfbarem, warmem Innenfutter, Strickkragen und Dragoner, wasserabstoßend, braun, blau Größe 6 **515.—**

Mädchenkleider aus prima Wollstoff oder Trevira, in sportlicher Fassung Länge 65 cm **192.—**

Schulkleider aus hübsch gemusterten Wollstoffen, in verschiedenen Dessins Länge 65 cm **94.—**

Winterdirndl aus 1 a Bw-Barchent, durchgewebt oder mit zartem Druckmuster Länge 65 cm **182.—**

Mädchenröcke aus Trevira, in verschiedenen Farben Größe 6 **112.—**

Mädchen-Lodenumhang mit abnehmbarer Kapuze, wasserabstoßend, Farben: Rot, Grün, Grau Größe 6 **195.—**

Mädchenpullover mit Langarm, reine Baumwolle, einfarbig oder dunkel gestreift Größe 6 **56.—**

Knabenpullover aus 1 a Shetlandwolle, Langarm, V-Ausschnitt, einfarbig oder mellert Größe 6 **125.—**

Knaben-Popelinehemden, Langarm, sportliche Fassung Halsweite 30 ab **65.—**

Trachtenmütel für Mädchen und Knaben aus 1 a Loden, ganz gefüttert, Farben: Grün, Grau Größe 6 **367.—**

Meterwaren zum Selbstschneiden:

Wollin für Schulkleider, gemustert, gut waschbar **18.50**

Kleiderschotten, auch für Schoßen, bunt, 140 cm breit **35.—**

Modestoffe, rot oder blau gemustert, 140 cm breit **46.—**

Hosenflanell, auch für Röcke, grau, braun, 150 cm breit **83.—**

...und die Großauswahl in allen Stoffqualitäten für den Nähunterricht!

WÄSCHE - STRÜMPFE - STRICKWAREN - MÜTZEN
MODISCHE QUALITÄTSKLEIDUNG FÜR TWENS UND TEENAGER

BESUCHEN SIE UNSER HAUSBUFFET!